

De gekroonde na haar dood : treurspel.

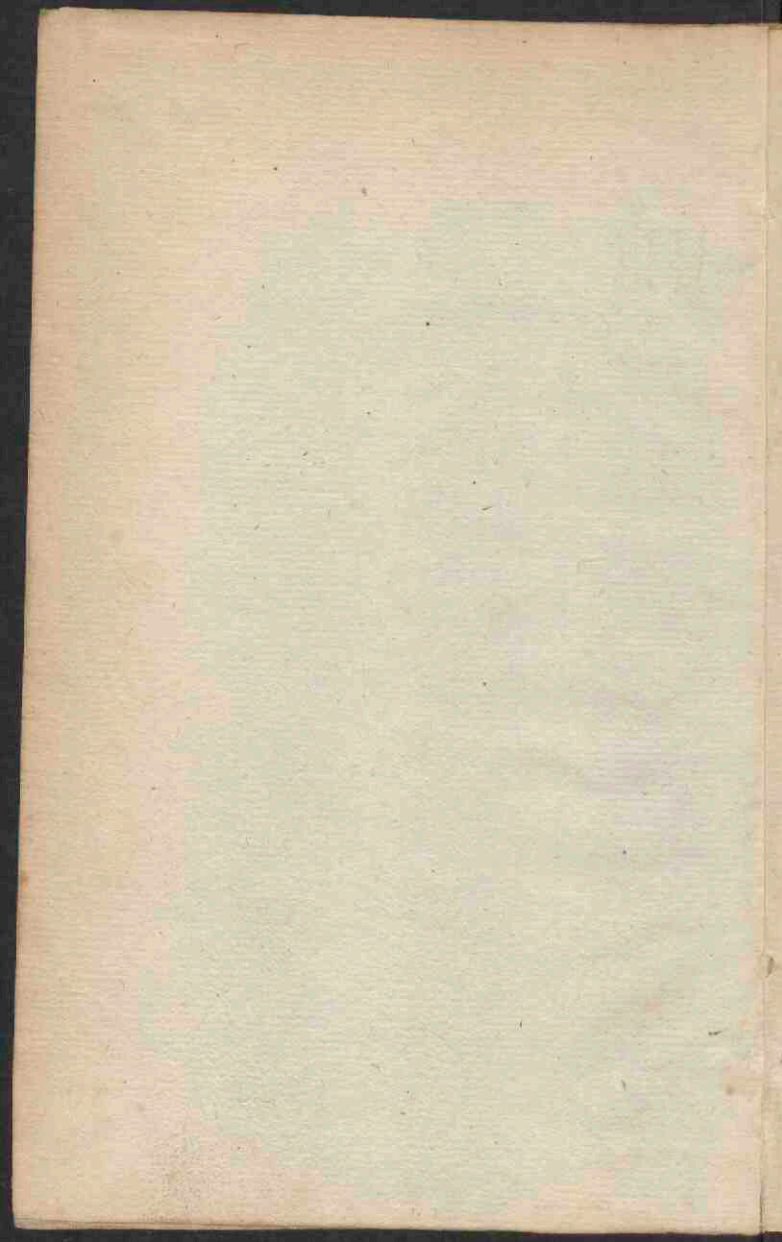
<https://hdl.handle.net/1874/372058>

BIBLIOTHEEK DER RIJSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT

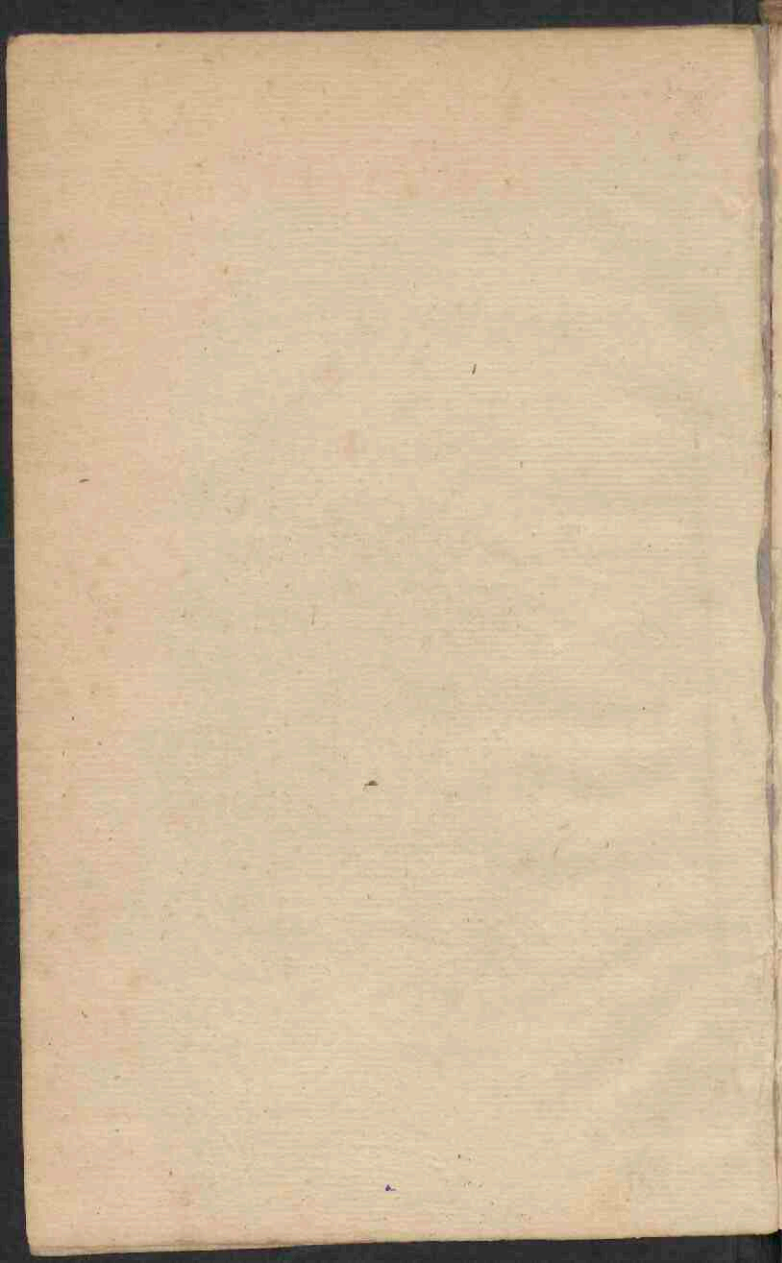
1929

**Verzameling tooneel-
stukken uit de
nalatenschap van
prof. Dr. J. te WINKEL**

No. 866^c

1733
GHERON

866c

DE
GEKROONDE
NA HAAR
D O O D.
TREURSPEL.

(D. van Heule)

De Laatste Druk.

TE AMSTELDAM,

By IZAAK DUIM, Boekverkooper, bezuiden
het Stadhuis. *Met Privilegio*, 1740.

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

D E

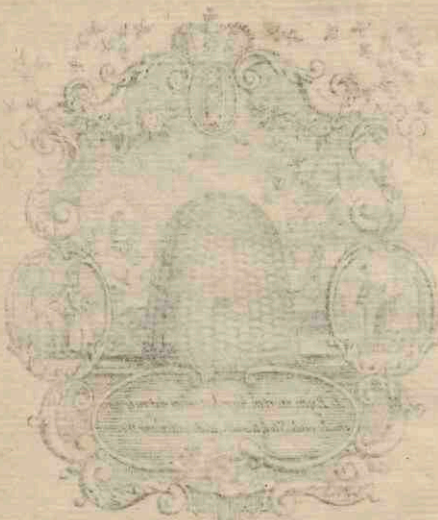
DE GEKROONDE

W A N A A R

D O O D

T R E V E R S T R A T

De Familie Dijk

T E A M S T E L D A M

By Izaak Dijk, Boekverkooper, bezuiden

De Stads- en Boekhandel, 1792

ALPHONSEUS DE WIT

UTRECHT

C O P Y E
V A N D E
P R I V I L E G I E.

DE Staten van Holland en Westvriesland doen te weten: alzo Ons te kennen is gegeven by de tegenwoordige Regenten van het Wees- en Oude Mannenhuys der Stad Amsterdam, en in die qualiteyten, te samen Eygenaars, mitsgaders Regenten van den Schouwborg aldaar, dat zy, Supplianten, eenige Jaaren hadden gejuisiceert van 't Octroy of Privilegie by hen van Ons op den 23. May 1714. geobrineert, waarby Wy aan hun Supplianten goedgunstelyk hadden geaccordeert, en geoctroyeert, om, gedurende den tyd van vyftien doen eerst achter een volgende Jaaren, de Werken, die ten dienste van het Toneel reets waren gedrukt, en van tyd tot tyd nog verder in het licht gebracht, en ten Toneele gevoert zouden mogen werden, alleea te mogen drukken, doen drukken, uytgeeven ende verkoopen, en bevonden, dat de Jaaren, by 't voorz. Octroy of Privilegie genoemt, op den 22. May 1729. stonden te expireeren; ende dewyi zy Supplianten ten meesten dienste van den Schouwborg, waar van hunne respectieve Godshuyzen onder andere mede moeten worden gesustenteert, de voorengemelte Werken, zoo van Treurspellen, Blyspellen, Klugten, als anders, die reets gedrukt, en ten Toneele gevoert zyn, of in toekomende gedrukt, en ten Toneele gevoert zouden mogen werden, geerne alleen, gelyk voorheen, zonden blyven drukken, uytgeeven en verkopen, ten eynde dezelve Werken door het nadrukken van andere, haar Luyfter, so in taal, als in spelkonst, niet mogten komen te verliezen, en dewylen sulx haar Supplianten, na de expiratie van 't bovengemelde Octroy, niet gepermitteert was, zoo keerden zy Supplianten haar tot Ons, onderdaniglyk verzoekende, dat Wy aan hun Supplianten in kwaliteyten voorz. geliefden te verleenen, prolongatie van her voorz. Octroy of Privilegie, om de voorz. Werken, zo van Treurspellen, Blyspellen, Kluchten, als anders, reets gemaakt, en ten Toneele gevoert, of als nog in het licht te brengen, en ten Toneele te voeren, den tyd van Vyftien eerst komende, en achtereenvolgende Jaaren, alleen te mogen drukken en Verkopen, of te doen drukken en verkopen, met verbod aan alle anderen opseekere hooge Peene, by Ons daar tegens te Statueeren, SOO IS 't, dat Wy, de Saake, ende 't voorz. verzoek overgemerkt hebbende, ende geneegen weezende, ter bede van de Supplianten uyt Onze regte wetenschap, souveraine Magt ende Authoriteyt, deselve Supplianten geconsenteert, geaccordeert, en geoctroyeert hebben, consentieren, accordeeren en octroyeeren hen by deesen

dat

dat sy, gedurende den tyd van Vyftien eerst Agtereenvolgende Jaaren, de Werken, die ten dienften van het Toneel reets waren gedrukt, en van tyd tot tyd nog verder in het licht gebragt, en ten Toneele gevoert zouden mogen werden in dier voegen, als zulx by de Supplianten is verzogt, en hier vooren uitgedrukt staat, binnen den voorsz. Onzen Landen alleen zullen mogen Drucken, doen Drucken, uytgeven ende verkopen, verbiedende daarommē allen ende eenen ygelyken dezelve Werken, in 't geheel, ofte ten deele te Drucken, naar te Drucken, te doen Naardrukken, te Verhandelen, ofte te Verkopen, ofte elders Naardrukken, binnen den selven Onzen Landen te brengen, uyt te geven, ofte Verhandelen en Verkopen, op Verbeurte van alle de nagedrukte, ingebragte, verhandelde ofte verkogte Exemplaren, ende een boete van drie duysend guldens daar en boven te verbeuren, te Applicceeren een derde part voor den Officier, die de Calange doen zal, een darde part voor den Armen der plaatsen daar het Galus voor vallen zal; ende het restteerende derdepart voor de Supplianten, ende dit telkens zoo meenigmaal, als dezelve zullen werden agterhaalt, alles in dien verstande, dat Wy de Supplianten met dezen onzen Ootroye alleen willende gratificeren tot verhoedinge van hunne schade door het Nadrukken van de voorsz. Werken, daar door ingenigen deele verstaan, den innehouden van dien te ant onseeren, ofte te Advouēren, ende veel min dezelve onder onze Protexie, ende bescherminge, eenig meerder Credit, aanzien ofte reputatie te geven, nemaar de Supplianten in cas daar inne iets onbehoorlyk zoude influēten, alle het zelve tot hare Lasten zullen gehouden weezen te verantwoorden, tot dien eynde wel Expresselyk begeerende, dat by aldien zy dezen onzen Ootroye voor dezelve Wercken zullen willen stellen, daar van geen geābbrevierde ofte gecontraheerde mentie zullen mogen maken, nemaar gehouden wezen het zelve Ootroy in 't geheel, en zonder eenige omiffie daarvoor te drucken, of te doen drucken, ende dat zy gehouden zullen zyn, een exemplaar van de voorsz. werken, op Groot Papier, gebonden en wel geconditioneert, te brengen in de Bibliothek van onse Universiteyt te Leyden, binnen den tyd van zes weeken, na dat zy Supplianten de zelve Werken zullen hebben uyt te geeven, op een boete van zes hondert guldens, na expiratie der voorsz. zes Weken, by de Supplianten te verbeuren ten behoeve van de Nederduyise Armen van de plaats alwaar de Supplianten wonen; en voorts op peene van mer' er daad versteeken te zyn van het effect van dezen Ootroye. Dat ook de Supplianten schoon by het ingaan van dit Ootroy een Exemplaar gelevert hebbende aan de voorsz. Onse Bibliothek, by zoo verre zy gedurende den tyd van dit Ootroy deselve Werken zouden willen herdrukken met eenige vermeerderingen, of anders, hoe genaamt, of ook in een ander formaat, gehouden zullen zyn wederom een ander Exemplaar van de gemelde Werken, Geconditioneert als vooren, te brengen in de voorsz. Bibliothek, binnen deselve tyd, en op de boete en penaliteyt, als voren. Ende ten eynde de Supplianten dezen Onzen Consente, ende Ootroye mogen genieten, als naar behooren, Lasten wy allen ende eene ygelyken, dien het

aangaan mag, dat zy de Supplianten van den inhoud van de-
zen doen, Laten, ende gedogen, Rustelyk, vredelyk, ende volko-
mentlyk genieten ende gebruyken, cesferende alle betet ter con-
trarie. Gegeven in den Hage, onder onzen Groten zegele hier aan
doen hangen op den zeventwintigsten Mey, in 't Jaar onzes
Heeren ende Zaligmakers duysend zeven hondert agtewintig.

J. G. V. Boetzelaar.

Onder stond, Ter Ordonnantie van de Staten, was getekent

WILLEM BUYS.

Lager stond,

Aan de Supplianten zyn, nevens dit Oetroy, ter hand gestelt
by Extract Authenticq, haar Ed. Gr. Mog. Resolutien van den
28. Juny, 1715, en 30. April, 1728, ten einde om zig daar
na te reguleeren.

De REGENTEN van het WEES- en OUDE MAN-
NENHUIS hebben in hunne voorz. qualiteit, het Recht
der bovenstaande Privilegie, alleen voor den tegen-
woordigen druk, van DE GEKROONDE NA HAAR
DOOD, *Treurspel*; vergund aan IZAAK DUIM.

In Amsteldam den 8ten Augustus, 1740.

VER.

VERTOONERS.

ALFONSUS, Koning van Portugal.

PEDRO, Prins van Portugal, in 't heimelyk getrouwd
met Agnes de Castro Coëjo de Garfa.

BLANKA, Infante van Navarre, verlooft aan Pedro.

AGNES DE CASTRO COELJO DE GARSA,
geweezene Staatjuffrouw van ' Pedro 's eerste
Vrouw.

DE GROOTE CONDESTABELE van Portugal.

NUNJO,

CELIO, } Raadsheeren des Konings.

ALVARO,

DIONIZIUS, } Kinderen van Pedro, en Agnes.

ALFONSUS,

ELVIRE, Vertrouwde van Blanka.

VIOLANTE, Vertrouwde van Agnes.

BRITTO, Vertrouwde Dienaar van Pedro.

Drie JAAGERS.

ZWYGENDE.

Muzikanten.

Gevolg.

Lyfwacht.

Het Tooneel is in, en omtrent Liffébon.

D E

G E K R O O N D E

N A H A A R

D O O D ;

T R E U R S P E L .

E E R S T E B E D R Y F .

E E R S T E T O O N E E L .

P E D R O , C O N D E S T A B E L E . *Muzikanten.*

Daar werd gezongen.

P E D R O .

Yn hoed.

C O N D E S T A B E L E .

De Prins verschynt; ik nader hem.

P E D R O .

Myn degen,

C O N D E S T A B E L E *tegens de Muzikanten.*

Vervolg.

Hier werd gezongen.

P E D R O .

Hoe vind myn hart om Agnes zich verlegen!

Beminlyk voorwerp van myn pyn en ongenucht,

Ik lyde, ik klaag om u, om u is 't dat ik zucht.

Dat een verliefde galm my 't oor streel; wil beginnen.

Zang.

Ik sterf, ô Harders! wel te vreden;

Ik sterf om Agnes, 't schoonste beeld,

Dat immer 't Aardryk heeft geteeld;

Ik sterf om haar bevalligheden.

A

P E D R O .

PEDRO.

O zang! ô zoete zang! hoe kitteld gy myn zinnen?
 Gy streeld myn zorgen, gy vermindert myn verdriet,
 Verbreidende al het schoon van die myn ziel gebied.
 Herhaal deez' zang.

Het vorige word gezongen.

PEDRO.

Wel, zo de herders, met hun zangen,
 De schoonheid galmen uit van Agnes, myn verlangen,
 Is 't, na my dunkt, niet vreemd, dat ik dus yvrig tracht
 Naar haar, die myne komst met ongeduld verwacht.
 Als ik in eenzaamheid, in schaduwe der blaad'ren,
 Den lufthof van myn vreugd, Mondego kom te naad'ren,
 Dunkt my, dat ik van ver, myn lief, myn schoone vrouw,
 My tredende te moed, met haare zoons, aanschouw.
 Ik zie, hoe 't vogeltje van ver haar komt begroeten,
 Hoe 't wenscht, al zingende, te kuffen haare voeten:
 't Gebloemt krygt nieuwe glans, op 't aanzien van myn
 bruid,

Waar zy haar voeten zet, ontluikt het geurig kruid;
 Haar aangenaam gezigt, de stralen van haare oogen,
 Verklikken 't jeugdig groen, 't veld staat als opgetogen:
 Daar is geen kruid omtrent, geen gras, geen bloem, hoe
 Of alles buigt, met diep ontzag, voor Agnes neêr. (teêr,
 Zo dan myn schoone Bruid, nooit zonder lofte noemen,
 Van all' 't gevogelte, van velden, kruiden, bloemen,
 Ja van al 't aardfch byna Voogdesse werd geacht,
 Ben ik, met recht, haar slaaf; in slaverny gebragt,
 Door haar betoov'rend schoon. Wyl dan myn hart en
 handen

Verstrikt zyn, tot myn vreugd, in deze zachte banden,
 Wyl ik voor eeuwig ben verbonden aan myn Bruid,
 Zal ik, al stervende om haar min, slaan dit geluit:

Ik sterf, ô Harders! wel te vreden;
 Ik sterf om Agnes, 't schoonste beeld,
 Dat immer 't Aardryk heeft geteeld,
 Ik sterf om haar bevalligheden.

TWEË-

N A H A A R D O O D .
T W E E D E T O O N E E L .

PEDRO, CONDESTABELE, BRITTO, *Muzikanten.*

BRITTO.

UW allertrouwste slaaf komt zyne Hoogheid groeten,
En wenscht ootmoediglyk te kussen uwe voeten.

PEDRO.

Zyt welkom, Britto; maar lei! zeg my, in wat staat
Liet gy myn hoop, myn troost, myn schoone toeverlaat,
Daar steeds myn hart na tracht, en eeuwig naar zal trachten?

BRITTO. (wachten,

Die hoop, die troost, myn Heer... maar, wil een weinig
Dat ik myn aâm wat haal. Een Paart, dat Postiljon
In Poortugal, Chevaux in Vrankryk, en Bridon
Te Napels word genoemd, zo vol van moedigheden,
Dat, als men op hem klimt, met ongehoorde schreeden,
De wind voorby, gelyk een snelle bliksem, rend,
En schynt te vliegen, aan 't gestarnt, of 's waerelds end,
Dat, dat hoogdraavend paard, bragt my by u, och armen!
Zo ik my niet bedrieg, berooid, en zonder darmen,
Die reeds na 't keelgat zyn gezakt; maar, ben ik wys,
'k Zwyg van een bliknaars, 't geen my voor een laage prys
Is bygezet, maar 't geld zal hy ook moeten borgen,
En....

PEDRO.

Britto, zwyg, geef my geen stof tot nieuwe zorgen,
En laat me alleen uit uw getrouwe mond verstaan,
Hoe 't met myn engel is; hoe is uw reis vergaan?
't Gedenken aan myn lief werkt op myn hart zo krachtig,
Dat ik my roerloos voel. Hoet vaart zy?

BRITTO.

Wel; waarachtig.
Maar, eer ik hier van spreek, is 't nodig, dat we alleen
Hier t'zamen zyn, myn Heer.

PEDRO.

Gy spreekt met goede reên.

Vertrekt.

A 2

DER.

DE GEKROONDE
DERDE TOONEEL.

PEDRO, BRITTO.

W PEDRO.
Y zyn alleen; laat my niet meer verlangen
Om antwoord, door uw mond, van myn godin te ontfan-
Hoe is zy, in wat staat? (gen.

BRITTO.
Ja, in een slechten staat;
Want 't is of haar 't verstand, Heer, t'elkemaal ontgaat,
Als zy u missen moet.

PEDRO.
Zo kan 't myn vreugd ook hind'ren,
Als ik haar derf. Wel nu, hoe staat het met myn kind'ren,
Alfons, en Dionis?

BRITTO.
De een is een Angelier,
En de ander een Jasmyn; myn Heer, 't is een plezier
Hen aan te zien, zo juist gelyken zy malkand'ren,
En beide zynze een net afbeeldzel de een van de and'ren.

PEDRO.
Gy spreekt zeer wel. Ga voort, en help my uit myn pyn.
BRITTO.

Wel hoor, indien myn tong een konstpenfeel kost zyn,
Om al de schoonheid, die ik zag, u af te maalen,
Zou ik u myne reis, in 't kort, volmaakt verhaalen.
'k Kwam gist'ren naauwlyks te Kohimbra, op die stond,
Wanneer het morgenlicht zich spreid langs 's waerelds
rond,
Of spoede schielyk naar Narcissus, in wiens lommer
De Schoone zich onthoud, die u, in zorg en kommer,
Uw leeven slyten doet.

PEDRO.
Spreek, Britto, spreek zo niet,
Gy doet myn min te kort; want 't allerz waarst' verdriet,
Als ik 't om Agnes ly, strekt my tot vreugd.

BRITTO.

BRITTO.

Wil hooren ;

Ik kwam daar , 'k ging na 't huis . . . , hoe fyn zyn 's minnaars ooren ,

„ Hoe naarstig luisterd hy , wanneer hy mag verstaan
 „ 't Bescheidt der boodschap , aan zyn minnares gedaan.
 'k Ben eind'lyk tot de deur van haar vertrek gekroopen ,
 Dat voor geen mensch , als voor myn Heer alleen , staat open ;
 Ik klopte tweemaal , maar om niet , het was 'er doof :
 En in dat oostersch land was 't noch wat vroeg , maar 'k loof
 Dat uw beminde Bruid meêr was van zorg bevangen
 En droefheid , als van slaap ; zy was in groot verlangen ,
 Toen zy my wierd gewaar ; zy riep haar Kamenier ,
 'k Meen Violante , Heer , dat zoet , dat aardig dier ,
 Myn liefste , myn vermaak , myn wellust , myn behaagen ,
 Die 'k eeuwig en altoos zal trouwe min toedraagen ;
 Myn min is , of ik by , of van haar ben , heel teêr ,
 Maar zo onlydlyk is zy niet , als de uwe , Heer ;
 Zy kan in 't afzyn my al evenwel bekooren .

PEDRO.

Ga voort in uw verhaal ; maar wil my nu niet stooren
 Met Violantes min , noch spot niet met de pyn ,
 Die ik te zwaar , helaas ! moet lyden .

BRITTO.

't Zal zo zyn.

Ik zocht dan naar uw zon , myn Heer , 't huis op en neder ,
 Dan in deez' kamer , en dan in een ander weder ,
 Dan hier , en dan weêr daar , tot dat ik eind'lyk kwam ,
 Na veel gezoeks , ter plaats daar ik de wolk vernam ,
 Waar in uw schoone zon verhoolen was . Haar liefde
 Tot u , was my een licht , haar vriend'lyk oog doorgriefde
 Zo diep myn teder hart . dat myn voorbaarigheid ,
 Voor myn beleefdheid ging . Maar , met wat majesteit
 Rees zy , die gaf een glans aan marmer en metaalen .
 Haar haren zyn al lang verkeerd in zonnestraalen ;
 In sneeuw en roozerood haar wangen ; in kristal
 Haar voorhoofd , en haar mond in angelieren . Al
 Wat ymand schoon bezit , kwam zich in haar vertoonen ;

Men zag in haar gelaat, klaar een Aurora wonen,
 Met al 't sieraad van een Aprilsche morgenstond;
 En in dit aardfche fchoon een hemelfch; ja ik vond
 Op dezen tyd in haar al wat men ooit kan vinden.
 Zy, als ik inkwam, riep uw knecht, die van uw vrinden,
 Detrouwfte is; en vroeg my, eer 'k fprak, heel onverwagt,
 Waar dat haar Pedro was? hier volgde toen een klagt,
 Als of ge u hier ten hoof met Blanka gingt vermaaken,
 En daarom achter bleef.

PEDRO.

Hoe! zal zy nimmer ftaaken
 Te twyff'len aan myn trouw? hoe! zal zy van myn min
 Dan nooit verzekerd zyn, nooit bannen uit haar zin
 Die vrees? eer zal de nacht het daglicht zyne ftraalen
 Betwiften, Britto, eer zal Phebus nederdaalen
 In 't oosten met zyn kar, en opgaan in het weft,
 Eer ik de trouw verbreek, die 'k Agnes zwoer.

BRITTO.

Op 't leff,
 Met uw verlof, myn Heer, na dat zy van deez' zaaken
 Gefproken had, zag ik uw kind'ren beide ontwaaken,
 Zy vloogen fchielyk op, en vroegen aanfonds my,
 Waar haar Papaatje was; myn Heer, toen weende zy,
 En liet uit haar gezigt een vloed van traanen druipen,
 't Scheen of zy daar in met haar fchaapjes zou verzuipen,
 Zo diep trof haar aan 't hart het hartzeer en verdriet;
 Maar of het jalouzy of min was, weet ik niet.
 Toen gaf ik haar uw brief; waar op zy ftraks bedaarde;
 Ze ontving 't verliefd papier, en hiel 't in zulk een waarde,
 Dat zy 't fteeds kufte, en las 't wel drie viermaal; terftond
 Schreef zy een ander met haar traanen, en zy zond
 My voor een Poffiljon, om ze u ter hand te fteflen.
 'k Vertrok toen voort, en zei, dat zy zich niet zou kwellen,
 Dat gy haaft daar zoud zyn; toen rende ik fchielyk deur.
 De heele Waereld leek my maar een naauwe fcheur,
 Die ik door myne fpoed, en door myn vinnig loopen,
 Heel in een korte tyd gemaklyk had doorkroopen,

Zo

Zo 'k niet naar Santareim gespoed had myne treên,
Om by u hier te zyn.

BRITTO geeft Pedro de Brief van Agnes, al knielende, over.

PEDRO.

Rys, Britto, gy alleen

Verlicht myn droevig hart, gy kund my van myn lyden
En myn verlangen, door uw trouwen dienst, bevryden.
Ontfang dan, tot uw loon, van myne hand deez' gift;
Terwyl ik met genucht herkus dit waarde schrift,
Vervuld met druk en smart, en met myn Agnes klagten.

BRITTO.

Ja kus zo lang 't u lust, 'k wil ook niet langer wachten.
'k Zal hier van onderwyl eerst neemen 't recht gewigt,
En kussen dan ... maar zacht ... de drommel! houje
Myn Heer, de Koning komt. (dicht...

PEDRO.

De Koning?

BRITTO.

Ja, uw Vader.

Ik zegje houje stil, myn Heer, hy komt ons nader.

PEDRO.

'k Bewaar deez' brief.

BRITTO.

En ik deez' ketting, die gewis,
Veel beter in myn zak, als duizend brieven is.

VIERDE TOONEEL.

DE KONING, PEDRO, BRITTO.

MYN Zoon.

KONING.

PEDRO.

Myn Heer.

BRITTO.

„ Ik vrees de bommel uit zal breeken.

KONING.

Wat doet gy?

8 DE GEKROONDE

PEDRO.

Hoe! gy hier?

KONING.

Ja, Prins, 'k zoek u te spreken,
(Nadien gy my niet zoekt) alleen.

PEDRO.

„ Ach! is het waar!
„ Wat loopt myn trouwe min, helaas! een groot gevaar.

KONING *tegens Britto.*

Wie zyt gy?

BRITTO.

Ik, myn Heer? om u dit uit te leggen,
Zo zeg ik eerst, een man van staat, dat is te zeggen,
Een platter van het Hof, tot uwen dienst; ik dien
Den Prins, uw Zoon.

KONING.

Waar voor?

BRITTO.

Voor Edelman. „ Misschien.

KONING.

't Is wel. Maar, naar my dunkt, schynt gy tot reizen vaar-

BRITTO.

(dig,

Ik vlieg hem van de hand.

KONING.

Hoe?

BRITTO.

'k Zeg, hy acht my waardig,
Dat ik hem, waar hy gaat, geduurig by mag zyn.

KONING.

En daar hy blyft van daan, ook moog'lyk?

BRITTO.

„ Dat is fyn!

KONING.

Gy zyt vry stout.

BRITTO.

Ja Heer, maar bloodaarts, ongelogen,
Die werden steeds ten hoof beschuldigt of bedroogen:
Als 't spreekwoord zaid.

Ko.

KONING.

Uw naam?

BRITTO.

Heer, Britto is myn naam.

KONING.

Zyt gy die! 'k ken u wel; 'k beken, gy zyt bekwaam
Tot dienste van den Prins: men mag op u vertrouwen.

BRITTO. (wen.

Myn Heer, dat is wel waar, daar moogt gy my voor hou-
Ik dien den Prins „ Och! was de Vorst daar meê voldaan:
„ Dit vraagen staat een knecht, zo trouw, als ik, niet aan.

PEDRO.

Hy is my steeds getrouw, opvolgend' myn geboden.

KONING.

Gy hebt geen derden, Prins, na ik kan zien, van noden
Tot zyne voorspraak; want, naar ik bemerk is 't klaar
Dar hy uw derden is.

BRITTO.

„ Dat is, een koppelaar. (men,
„ Die woorden sichten niet, ik zal hem zien te ontkoo-
„ Eer, uit deez' zamenspraak werd ons geheim ver-
noomen.

'k Verzoek, myn Heer, dat gy uw knecht vertrekken laat.

PEDRO.

Ga, Britto, gy doet wel.

VYFDE TOONEEL.

DE KONING, PEDRO.

KONING.

DE kommerlyken staat,
Daar in zich vind een vorst, en vader, Prins; moet waaken
Zo wel voor 't algemeen, als voor zyn eige zaaken.

PEDRO.

Dit 's t'allen tyd geweest uw zorg, en uw beleid
Ontfing hier vruchten van; zo dat uw Majesteit,
Kan onophoudelyk uw hof en volk behaagen,
Verpligtende yder tot zyn trouw. Maar, mag ik vraagen,

Heer Vader, wat ge uw zoon gebiën wilt?

KONING.

Luister, Zoon,

Na myn besluit; 'k heb u, de glorie van myn kroon,
Gelyk gy weet, verlooft.

PEDRO.

Myn Heer...

KONING.

Spreek my niet tegen.

De bruid, die gy verkrygt, met zulken ryken zegen,
Is, Prius, de Infante van Navarre. Lissebon
Ontfak reeds 't vreugdevuur hierom; maar nimmer kon
Ik blydschap in u zien; want sints ze is hier gekomen,
Heb ik, met hartenleed, in uw gezigt vernomen
Een innerlyk verdriet, een zeldzaam ongeneugt,
't Geen u, myn zoon, berooft van uw vermaak en vreugd.
De Vaderliefde alleen verschoont, in u, 't vertragen
Van myn besluit. Uw Bruid schept ongemeen mishaa-
In u dus koel te zien; zy weet de reden niet, (gen,
Maar denkt, dat zy alleen is de oorzaak van 't verdriet,
't Geen in uw boezem heerscht. Wel, ga haar dan ont-
moeten,

Om mynent wil, myn Zoon; ga heen, wil haar begroeten,
Mer vrolyker gelaat; stel nooit haar min te leur.
Op dat haar niet berouw' haar eens gedaane keur.
Ik sneek u, als een vriend, 'k verzoek u, als een vader,
'k Gebië u, als een vorst; myn Zoon, bedenk u nader.
Geef my geen reden tot misnoeging; denk, wie 't is,
Die 't u geboden heeft, sinoor uw bekommernis.
Ontfang haar, als 't betaamd: Prins, houw u niet verlegen.
Dit zy genoeg; gy hebt verstand. Wil 't overweegen.

ZESDE TOONEEL.

W PEDRO, *alleen.*

At zal ik, ach! in dezen staat.
Wat moet, wat kan ik overweegen,
Want alles stryd myn liefde tegen,

Ja zelfs, het geen myn pligt my raad?
 Waar zal in 't eind myn hoop, waar zal myn liefde stranden,
 Waar myn geluk, in 't eind, belanden?
 Zal ik, gelyk een schip in zee,
 Geslingerd van de woeste baaren,
 Nooit vinden een geruste reê,
 Na zo veel stormen, en gevaaren?

ô Pyn! ô droefheid! ô verdriet!
 Hoe lang zal ik, in zo veel lyden,
 Om u, myn ziel, myn Agnes, stryden,
 Om wien myn ziel geen rust geniet?
 'k Gevoel om u, helaas! een onuitspreekbre smarte,
 Die my aan 't diepste treft van 't harte;
 Een smart! waar aan geen eind kan zyn,
 Terwyl ik, zo ik haar moet derven,
 Die de oorzaak is van deze pyn,
 Van druk en hartzeer wreed zou sterven.
 ô Liefde! die den staat van myn gedachten weet,
 Keer, bid ik, keer in vreugd myn druk en harteleed.
 Maar zagt... daar is zy, ach!

Z E V E N D E T O O N N E E L.

BLANKA, PEDRO.

BLANKA.

't G E L u k wil u bewaaren,
 Tot welstand van dit ryk, myn Heer, noch veele jaaren.

PEDRO.

Dat ik u handen kus, Mevrouw.

BLANKA.

Ik bid, myn Heer,
 Verschoon my toch, ik ben in 't minst niet waard deze eer,
 Nadien ik de uwe ben: wil 't noodlot dit gehengen,
 Prins, zullen wy in 't kort ons huwlyk hier volbrengen.
 Dit is uw Vaders wil.

PEDRO.

„ Helaas! myn harte beeft,

„ Dat

„ Dat werde nimmer waar , zo lang myn Agnes leefd.
Met uw verlof , Mevrouw , laat , bid ik , tot een teken
Van myn ontfteld gemoed , myn hart eens tot u fpreeken ;
Laat dat eens barften uit , daar 't overftelpt van druk ,
Noch nimmer heeft ontdekt myn knaagend ongeluk .

BLANKA.

Spreek , Prins , ik luifter toe .

PEDRO.

Mevrouw , 'k heb , na 't behaagen
Van myn Heer Vader , myne min eerst opgedraagen
Cattiliëns Prinſes , die in dit hart noch leefd ,
Schoon zy reeds in 't geſternt in volle vreugde zweeft .
Uit-deez' verëeniging heb ik , dank zy die zegen ,
Tot een gedachtenis , een ſpruit , een zoon verkreegen ;
Dit 's u bekend . Maar als zy hier om deeze trouw
Te vieren kwam , bragt zy met haar een ſtaatsvrouw :
Hoe ! zeg ik vrouw ? Ô neen ! 'k mag haar een engel
noemen , (men !

Een ſchoonheid , by wiens glans , geen ſchoonheid is te roe-
O ja , een Luſthof van volmaaktheên . 'k Bid vergeef ,
Vergeef myn drift Mevrouw , tot haar , voor wien ik leef ,
Voor wien ik ſterven zal ; zy is alleen de reden ,
Gelyk gy hooren zult , van myn rampzaligheden ; (zon ,
't Was dan Mevrouw , 't was dan , 't afbeeldzel van deeze'
Dit proefstuk der natuur , 't was Agnes , 't was die bron
Van al myn vreugd , en druk , die hier kwam in deze
oorden ,

Tot dienſt van myne Bruid , of wel , om my te moorden ,
't Geen ik eer zeggen mag ; zy trof me in 't diepſt van 't hart ,
Door haar bekoorlyk oog , zo zwaar , dat ik de ſmart
Te veel daar van gevoel ; doch hoe zy my ook griefde ,
Ik ſtelde nooit op haar myn zinnen ; 'k had myn liefde
Geofferd , en myn trouw beloofd aan myn Vorſtin ,
Die my alleen geviel ; maar 'k zag , in 't kort , deeze' min ,
Met haare levensdraad , Ô droefheid ! afgeſneeden ,
Tot myn en aller ſmart . Na zo veel tegenheden ,
Verloofde my , Prinſes , myn Vader , als gy weet ,

Aan

Aan u, doch buiten my; deez' daad is van myn leed
Den oorsprong, dit 's de born van zo veel ongenuchten,
Die u beledigen, helaas!

BLANKA.

Wat wil dit zuchten?

Waar zal 't, in 't eind, noch heen? myn ziel, door dit geval
Verflagen, staat verstomd, wat of 't noch worden zal?
Wat noopte u tot deez' zucht? nu spreek, Prins.

PEDRO. De ongelukken,

Dit u in 't kort, Mevrouw, te wachten staan, verdrukken
Myn angstig hart op 't zwaarst, 'k ben overstelpt van pyn,
Mits ik... ik beef, Mevrouw, uw minnaar niet kan zyn;
Myn wil kan na den wil myns Vaders zich niet buigen.

BLANKA.

Wat hoor ik! ach!....

PEDRO.

Ik neem de Liefde tot getuigen,
Hoe my uw onheil smart; al wilde ik schoon, Mevrouw,
'k Kan u niet minnen: neen! want Agnes heeft myn trouw,
Zy heeft myn liefde alleen, zy houd myn hart en handen
Geboeid met haar gezigt; 'k ben in de zachte banden
Van haare min verstrikt, en, waar ik my ook keer,
Ik draag deez' boeijens; ja, ik ben my zelf niet meer.

BLANKA.

Hoe! gy met Agnes?

PEDRO.

Ja, 't was op een held're morgen,
Als ik in eenzaamheid, verzeld van myne zorgen, (staart
Myns Vaders hof intrad; 'k kwam naauw myn oog te
Op 't weelderig gebloemt', of ziet, 'k zag Agnes staan
By 't ruiffchen van een Bron, wiens aangenaam geklater
Haar opgetogen hield, ze ontfak, zo 't scheen, het water,
't Geboomt, 't gebloeinte zelfs; zy stak het al in brand,
Door haar aanminnig oog; ik nader, 'k vat haar hand,
Verrukt door haar gezigt: ik wilde, tot een teken (ken:
Van myn genegenheid, maar kost van vreugd niet spreek
Zo ver was ik vervoerd: niet min verbaast was zy,

Doch

Doch hoe zy was ontfeld, zy luisterde naar my.
 In 't einde, ik won haar hart; wat tong kan u verhaalen,
 Hoe ik van die tyd af, haar heereyke straalen
 Gevierd heb! hoe zy my bemind heeft! en hoe teêr
 Zy wierd van my bemind; Prinfes....

BLANKA.

Houw op, myn Heer,
 Toom uwe driften in. PEDRO.

Wie kan de min betoomen?
 Hy blaakt, en heeft, 'tis waar, my al 't ontzag benoomen,
 't Geen ik u schuldig ben.

BLANKA.

O spyt!

PEDRO.

Groot is de hoon,
 Die u geschied, 'k beken 't: maar ik ly duizend doôn;
 Zo groot is myne smart; 'k bid, om al de ongelukken
 Die u, en my niet min, op 't allerfelste, drukken,
 Vergeef my deze daad; denk, wat ik heb misdaan,
 't Spruit uit myn ongeluk. Veroorloft my te gaan,
 Op myne beê, Prinfes, en wil myn hart bevryden
 Voor meerder ongeval; 'k bid help my uit myn lyden
 Door uw grootmoedigheid. Vaar wel.

ACHTSTE TOONEEL.

BLANKA alleen.

J A, ga vry heen!
 Ondankb're, 'k ben geenzins zo licht te vreedden; neen!
 Denk, denk dit niet! nu is me uw onbescheid gebleeken,
 Zo 'k ben Infante van Navarre, 'k zal my wreeken.
 Myn gramfchap, barft vry uit myn boezem met geweld;
 Want myn beledigde eer word nimmermeer hersteld
 Door laffe zuchten; neen! gy zult my raad verſchaffen,
 Om deze ondankb're voor zyn euveldaad te ſtraffen.
 Wel aan dan, maak begin, vergun myn hart geen ruſt,
 Voor 't vuur van myne wraak is in zyn bloed gebluſcht.

Einde van het eerste Bedryf.

TWEE.

NA HAAR DOOD. 15
T W E E D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

AGNES in Jagtgewaad, VIOLANTE.

MEVrouw, zyt gy niet moê?

VIOLANTE.

AGNES.

O ja, maar myne zorgen
Vermoeijen my veel meer; doch 'k hou myn leed verbor-
En smoor in myne ziel een onuitspreekb're smart, (gen,
Die my verflagen maakt, en treft aan 't diept van 't hart.
'k Ga dus vol zorgen voort, schoon Phebus met zyn straa-
Al 't land verkwikt, dog eer hy gaat in 't weste daalen, (len
Spoei ik naar huis; 't verstrekt my alles tot verdriet,
Nu hy noch hier niet is, die myne ziel gebied;
Myn man, myn Pedro. ach! zyn afzyn doet my vreezen
Voor eenig ongeval.

VIOLANTE.

'k Hoop, dat gy haast zult weezen
Bevryd van minnezorg en kwelling.

AGNES.

Neen! o neen!

Zulks, Violante, kan niet moog'lyk zyn; want een
Die recht bemind, en zich heeft aan de min verbonden,
Vind geen bekwaamer uur, geen aangenaamer stonden,
Als die hy aan zyn zorg verschaft. Maar, wat is 't, ach!
Dat myne Prins niet komt? wat of dit weezen mag?
Hy misse nooit. Wat voel ik ongewoone pynen!
Wanneer, myn Prins, wanneer zult gy by my verschynen,
Tot troost van myne smart; wanneer zult gy myn druk
Verzachten met uw mond? helaas! wat ongeluk
Houd u te rug? ik vrees...

VIOLANTE.

Ei, laat dit vreezen vaaren,
Indien 't kan zyn, Mevrouw; wil eind'lyk eens bedaaren;
Licht heeft de Koning hem belet: stel u te vreeën,

Ei

Ei! stel uw schroom en druk ter zyde; ik bid....

AGNES.

Met reën

Ben ik voor kwaad beducht: wil 't zelf eens overweegen,
In welk een staat ik ben; 't loopt al myn liefde tegen.
Zo Pedro me eens verliet; denk, hy is mede een mensch;
Een Erf-Prins van dit Ryk; helaas! ik mis myn wensch,
Myn hoop, en vrees dat hy...

VIOLANTE.

Wat zou hy?

AGNES. My verlaaten,

Vergeeten myne trouw, en myne liefde haaten.

Wat 's my dan ov'rig, zeg?

VIOLANTE.

Hoe nu? zou hy de trouw

Verbreeken, dien hy steeds u zwoer? ik bid, Mevrouw,
Zou zulks wel mooglyk zyn? ô neen! eer zou hy 't leeven
't Geen hy door u geniet, voor u ten beste geeven,
Dan zulk een trouwloosheid bestaan.

AGNES.

'k Beken, 't is waar,

Dat Pedro altyd my getrouw bemind heeft; maar
Herdenk myn staat eens; hy houd onze min verborgen,
Schoon hy my trouwde; en dit vermeedert myne zorgen;
Wanneer ik hier aan denk, zo beef ik, en myn hart,
'Beangst, voorspeld my niet als ongeval en smart.

Herdenk met eene, dat myn Medeminnaresse,

Is, tot myn ongeluk, Navarres Ryksprinsesse.

Een Venus in gelaat, 't is Blanka, 't is zyn Bruid!

Zo eenig vreemd geval niet stremt het ryksbesluit,

Moet hy haar trouwen; zeg, wat kan zyn min my baaten,

Die hy my heim'lyk toond? hy zal me in 't eind verlaaten,

En kiezen Blanka in myn plaats. ô wreed geval!

O noodlot al te straf! wat of dit worden zal?

Denk, Violante, denk! of niet myn hart moet schroomen

Voor zulk een ramp? maar 'k zie wy zyn aan 't huis ge-
komen.

Aan

Aanvaar het roer.

V I O L A N T E.

Mevrouw, ei! rust toch.

A G N E S.

Neen, & neen!

Ik zal myn eenzaamheid verzellen met geweent.

V I O L A N T E.

Bedwing uw leed, Mevrouw, en rust.

A G N E S.

Neen, laat my zuchten,

't Baart alles, buiten dit alleen, my ongenuchten.

V I O L A N T E.

't Muzyk, zo 't u behaagt, verkwikke uw geeft.

A G N E S.

Wel aan;

Maar laat een toon, die past op myne klagten, slaan;
Dat zy genoeg, of 't noch een weinig kon verzachten
Het lyden van myn hert.

Binnen werd gezongen, 't geen Agnes afbreekt.

Ach! laaten myn gedachten

Myn smart lieft uit; ja, zy weeten best hoe ze is,
En waar de rede uit vloed van myn bekommernis!

O pyn! o hartewee! o noodlots felle slagen!

Wat moet myn ziel, om u al smart, al leed, verdraagen!

Om u, myn Prins, om u is 't dat uw bruid dus schreid,
En de oorzaak van haar druk is uw afweezenheid.

Ach! mogt myn smart in vreugd, het leed, dat my komt
drukken,

Eens keeren in vermaak! 'k Zag aan myn ongelukken
Misschien het eind, waar naar myn hart verlangt zo teêr,
Mogt ik myn Prins slechts zien!

V I O L A N T E.

Mevrouw, zet u wat neêr.

Gun uwe leden en uw geesten, moê van kommer,
Terwyl 't muzyk streeld uw gemoed, in deze lommer,
Een weinig rust.

AGNES.

De rust is 't daar myn hart naar haakt;
Och! dat ze my verkwik.

Binnen werd gezongen.

VIOLANTE.

't Schynt ze is in slaap geraakt,
Zonodig voor haar smart; 'k zal dan haar slaap niet stooren;

Die doe haar zien, of als ze ontwaakt, haar uitverkooren.
Gy, boomen, die zo vaak haar ongenuchten ziet,
Uw ruiffchen stoor haar rust, na zo veel onrust, niet.

TWEDE TOONEEL.

PEDRO, BRITTO, AGNES *slaapende.*

PEDRO.

Dank zy 't geluk, dat ik, getrouwste myner vrienden,
Noch eindelyk de vreugd, daar ik naar tracht, zal vinden;
Dat ik myn Schoone, na een lange afweezenheid,
Zal zien, van haare min, met ongeduld verbeid:
Wie was gelukkiger, wie kan zich vergelyken (ken?)
Met my? wat vreugd, hoe groot, moet niet voor myne wy-
Is 't mooglyk, dat ik haar, die deze ziel gebied,
Hier vry aanschouwen zal?

BRITTO.

Ja moogelyk, of niet;
Wy zyn 'er vast, myn Heer, en by 'er huis gekomen,
Zo dat, de onmog'lykheid u zynde heel benoomen...

PEDRO.

Hou stand! sta stil.

BRITTO.

Wel, Heer, wat is 't?

PEDRO.

Hoe! Britto, ziet
Gy dat bekoorlyk beeld, de cerwaardige Agnes niet?
Terwyl zy, daar ze slaapt, de bloemen op komt wekken?
Hoe! kan uw oog haar niet, door zo veel glans, ontdek-
ken?

BRIT-

BRITTO.

O ja! zy is het zelf; en, na ik zie, is zy
Wel vast in slaap. Heer, komt 'er toch niet dichter by;
Ei! fleur haar niet.

PEDRO.

Gy tegt myn liefde.

BRITTO.

O vremde zaaken!

Woud gy dat engeltje, terwyl het slaapt, ontwaaken?

PEDRO.

Ja, Britto, 'k wenschte dit met al myn hart, tot blyk
Hoe teêr ik haar bemin; maar 'k wenschte te gelyk,
Haar niet in haare rust te slooren.

BRITTO.

Ongelooogen,

Gy toond dat gy niet zyt met haare druk bewoogen,
Indien gy dit bestaat; 't Was dulligheid, 't was schand;
Ja, 't was barbaare werk, myn Heer....

AGNES droomende.

Wacht! wacht! houw stand!

PEDRO.

My dunkt zy spreekt: wat of dit is? 'k begin te schroomen!

BRITTO.

Zy droomt, myn Heer.

PEDRO.

't Is waar, wat mag haar overkoomen;

In dezen droom?

BRITTO.

Zy droomt gewis wel van uw min.

'k Wed dat gy dag en nacht steeds maald in haaren zin;
Daar twyffel ik niet aan.

PEDRO.

Stil, luister naar haar woorden.

Wat of haar deeren mag?

AGNES droomende.

Houw stand! men wil my moorden!

Help, Dionys! ach! help, Alfonsus!

PEDRO;

't Is gedaan,

Ik kan niet langer myn verliefde drift weêrstaan.

'k Sterf van verlangen, ach!

BRITTO.

Wel, ga haar dan genaaken;

Maar 't zyn, zo gy haar slaap en rust stoord, slechte zaaken.

AGNES *droomende.*

Laat uwe wreedheid my niet moorden; 'k bid, laat af!

Waar toe wilt gy, helaas! my daalen doen in 't graf?

Ach! Pedro, Pedro! ach! myn lief, myn ziel!

PEDRO.

O liefde!

'k Ben u verplicht, dat gy haar hart zo diep doorgriefde,

Dat zy, terwyl zy slaapt, aan myn verlangen toond,

Hoe teêr zy my bemind, en myne trouwheid loond.

AGNES.

Myn Heer, myn Pedro! ach! myn troost!

PEDRO.

Myn tweede leeven!

Wat is 't geen u ontsteld?

AGNES.

Een droom, die my doet beeven!

'k Dacht, dat ik wierd vermoord.

PEDRO.

Van wien, myn Lief, myn Lust?

AGNES.

Van een verbolgen Leeuw, die, stoorende myn rust,

Bei myne kind'ren, hoe 'k hen trachte te beschermen,

My, tegen myne dank, kwam rukken uit myne ermen.

Zy wierden aanstonds van twee beesten fel geseurd,

En van het moeders hart, dat schreeuwde om hulp, be-
treurd.

ô Droom! ô naare droom! die 't hair my met afgryzen,

Door 't wreed herdenken, doet van schrik te berge ryzen!

PEDRO.

Al wat gy hebt gedroomt is slechts een yd'le wind,

Waar

Waar af gy, waakende, de onzekerheid bevind.
 Dies is uw zorg onnut, ik bid, wil u bedaaren;
 Herstel uw geest, en laat vergeeffsche zorgen vaaren;
 Hoewel gy door de schrik, die u bevangen heeft,
 My schoonder schynt, als ooit: ô ja! myn hart herleeft,
 In 't zoet bespieg'len van uw schoonheid opgetoogen,
 Verrukt door uw gelaat, en 't flikk'ren van uwe oogen.

AGNES.

Zyt gy de myne?

PEDRO.

Ja, geloof my, myn godin.

AGNES.

En ik zal toonen, hoe getrouw ik u bemin.

BRITTO.

Wel waar mag onderwyl myn Violante blyven?
 Ik ga; en wil met haar alleen myn tyd verdryven.

DERDE TOONEEL.

AGNES, PEDRO.

AGNES.

HEb dikwils, ik beken 't, voor ongeval gevrees
 In onze liefde, maar myn hart is nooit geweest
 Van zo veel kwelling en becommering bestreeden;
 't Voorzeid my grooter ramp, als immer; schoon de reden
 Niet uit mistrouwen op uw liefde spruit, ô neen!
 't Leeft in myn tweede ziel gerust; maar 't is alleen
 Myn eige noodlot, dat my drukt; want dezen morgen,
 Als ik ter jagt was, tot verlichting van myn zorgen,
 Wond ik, pas zynde op 't spoor getreeden, tot myn druk,
 Te veel voortekens van myn naakende ongeluk.
 Ik zag een Tortelduif, die, in een naare lommer (mer,
 Van groen en dicht geboomt, daar ik, vermoeid van kom-
 My neder had gezet, haar Ega's ongeluk,
 Haar door de dood ontroofd, beschreide; zy, vol druk,
 Aanschouwde al weenende haar afgegestorv'ne Tortel,
 Dan 't vaderlooze jong; 't geen aan den dorren wortel

Van eenen popelboom vast hippelt, wyl 't niet weet
 Van 's moeders ramp. Doch ik, aanschouwende al het leed
 Van deze Tortel, en den toestand van myn leeven
 Herdenkende, begon van schrik en angst te beeven,
 Door zulk een zinnebeeld, als of een zelve rouw,
 Door een gelyk geval, eerlang my treffen zou.
 'k Zag noch, terwyl myn ziel wierd van deez' zorg be-
 vochten,

Hoe zich een wyngaardsrank had om den olm gevlochten;
 Dat my noch meêr ontroerde; en overstelpt van smart,
 Benyde ik hem die vreugd; hoe, dacht ik, in myn hart,
 Zal dan een dorre struik, dus ongestoord, genieten,
 Zo groot een vreugd; daar ik, ô wreede zielsverdrieten!
 Die naauwelyks de vrucht van myne liefde pluk,
 My zie op eenen stond berooft van myn geluk,
 En, wyl ik al te klaar myn vreezende gedachten
 Heb in de tortelduif gezien, zyn myne klagten
 Niet onrechtvaardig, en ik vrees, niet zonder reên,
 Dat my het wreed geval, in de eige zwaarigheên,
 Op 't schielykft storten zal.

PEDRO.

Stel u gerust, myn Waarde,
 Indien de gulde zon, gelyk zy hier op aarde
 Doet wasschen plant en kruid, al 't schoon, dat haar gelaat
 In ieder bloempje stort, mengde onder 't ryk sieraad,
 Waar van natuur u schiep, waar by noch plant, noch
 bloemen,
 Hoe schoon ook van gedaante en verf, zyn waard te roe-
 men,
 En vormde een vrouwenbeeld hier van; 'k zweer u, myn
 Bruid,
 Voor zo veel schoonheid, keurde ik uwe schoonheid uit;
 Zy zou myn teder hart in liefde nooit ontsteeken,
 Zy vond noch goed onthaal by my, noch eenig teken
 Van toegenegenheid. 'k Schenk u myn min alleen,
 Gy zyt getuige, Lief, van myn standvastigheên.
 Waar is Alfonso? waar myn Dionis?

VIER.

NA HAAR DOOD. 23
VIERDE TOONEEL.

PEDRO, AGNES, ALFONSUS.

ALFONSUS.

M^Yn vader!

PEDRO.

Alfonfus, waarde pand van onze min, kom nader.
Waar is uw broeder, Zoon?

ALFONSUS.

Hy 's in den hof, myn Heer.

Wilt gy dat ik hem roep?

PEDRO.

Ja, myn vermaak.

AGNES.

Keer weêr!

Wat 's dit?

VTFDE TOONEEL.

PEDRO, AGNES, BRITTO en VIOLANTE verbaast uit.

BRITTO.

M^Yn Heer! myn Heer!

PEDRO.

Hoe nu! wat wil dit wezen?

BRITTO.

Ik kan 't niet zeggen, door verbaastheid, maar wel vree-

AGNES.

(zen.

Spreek, Violante, wat is dit?

VIOLANTE.

De ontsteltenis

Belet my 't spreken; zegt gy, Britto, wat het is.

BRITTO.

'k Heb op den weg, die naar Mondego leit, vernomen
Drie vier karossen, die recht naar dit Luffhuis komen:
Zy schynen 's konings wel.

AGNES.

Ach! is 'er dan geen end

Aan al myn ongeluk?

PEDRO.

Wie zyn ze? is 't u bekend,

Wie ons hier nad'ren komt?

B 4

BRIT-

BRITTO *binnen en weer uit.*

Myn Heer, de Vorst, uw vader,
En Blanka uwe bruid, na 'k zien kan komen nader,
En die twee Edelliën van zyn geheimen raad,
Bekleeden 's Konings zy.

PEDRO.

„ Twee schelmen, vol van haat.

VIOLANTE.

Ik zie zy nad'ren vast.

AGNES.

Vaar wel, Prins, 'k zal vertrekken,
Op dat myn byzyn tot geen hinder zal verstrekken.

PEDRO.

Blyf, vrees voor geen gevaar, Mevrouw, hou voor ge-
Dat gy daar zeker zyt, daar uwen Pedro is. (wis

ZESDE TOONEEL.

DE KONING, BLANKA, PEDRO, AGNES,

ALFONSUS, ALVARO, CELIO,

VIOLANTE, BRITTO, *gevolg,*

KONING.

WY zyn hier aan de plaats, Mevrouw, ei! treë maar
Myn Zoon! (binnen.)

PEDRO.

Myn Heer! hoe gy... wat schrik ontroerd myn

KONING. (zinnen!)

„ Nu nadert zyne straf.

BLANKA.

„ Nu nadert myne wraak.

PEDRO.

„ Nu meerdert myn verdriet!

AGNES.

„ Nu mindert myn vermaak.

ALVARO.

„ Nu zal de vorst, vol spyt, en om deez' hoon verbolgen,

„ De drift van zyn gemoed, niet zonder reden, volgen.

CELIO.

„ Nu zal hy 't gantsche ryk, door 't straffen van deez' daad,

„ Her-

„ Herstellen in zyn rust.

V I O L A N T E *tegens Britto.*

„ Nu werd gy, voor uw raad,

„ Voor 't minste op een galei gebannen.

B R I T T O *tegens Violante.*

„ En de Infante

„ Zal vast, geloof dat vry, Mejuffrouw Violante,

„ U, voor uw koppelwerk en dienst, met groot plezier,

„ Juist doen kastyden met een hoffelyken zwier.

V I O L A N T E.

„ Gy boert; zwyg.

B R I T T O.

„ 'k Boert; en zwyg.

K O N I N G.

Wat ongehoorde dingen!

'k Weet naauwelyks hoe ik myn gramschap zal bedwin-

Brengt zy uw vader dan in 't uiterste, myn Zoon? (gen!

Moet ik verlaaten 't hof, tot nadeel van de kroon:

En u hier zoeken, ach!

A G N E S.

„ Helaas! ik vrees met reden.

„ De uitwerking van zyn toorn, en myn rampzalighe-

„ Ik nader evenwel. Met diepe eerbiedigheid (den.

„ Val ik voor u te voet, myn Heer, zyn Majesteit....

K O N I N G. (ren?

„ Is 't moog'lyk! kan het zyn! wat glans komt my te voo-

„ Wien zou dit schoone beeld niet met haar oog bekoo-

„ Ach! als ik haar aanschouw, en overdenk de smart (ren!

„ Die haar te wachten staat ecrjang, voel ik myn hart

„ Bewoogen met haar leed. Rys op.

A G N E S.

De sterke banden!

Die....

K O N I N G.

Rys.

A G N E S.

Al myn geluk bestaat in uwe handen.

B 5

K O

KONING.

„ Wat zedigheid! wat schoont! wat heereylyk verstand!

Wie is die jongeling? PEDRO.

Een onwaarddeerbaar pand.

KONING.

Dan is hy van myn bloed. Ik ken hem aan de trekken
Van 't jeugdige gelaat. Wil my zyn naam ontdekken.

ALFONSUS.

Alfonfus, tot uw dienst, myn Heer.

KONING. Dic zal met een

Een Grootyaâr voor u zyn; stel u daar meê te vreên.

AGNES.

In u, myn Heer, in u, vind hy een trouwen hoeder.

KONING.

Hy vind in u, Mevrouw, een schoone, een ed'le moeder!

BLANKA.

„ Helaas! wat zal dit zyn? hoe! ben ik hier gebragt,

„ Op dat ik my noch meer, door hem, zou zien veracht?

„ O smart! o spyt! 'k kan myn geduld niet langer rekken.

CELIO.

Gedenk, dat deze zaak veel onheil zal verwekken

In uwen staat, myn Heer.

ALVARO. En dat, door dit geval,

De Infante 't wit nooit van haar komst bereiken zal;

Maar, aan uw hof, haar staat zien hoonen en verachten.

Weeg dit... KONING.

Ik overwoog dit lang in myn gedachten;

Maar 't is hier tyd, nog plaats om te eindigen, door dwang,

Door list of rede, een zaak van zulk een groot belang.

Dies stoor my langer niet, wil daar van niet meer sprec-

BLANKA. (ken.

„ Wat bitt're smaad! hoe kan, hoe zal ik my best wreeken!

O vorst.... KONING.

Prinzes, laat ons hier wat ter zyden treên,

En, na een weinig rust van myn vermoeide leên,

En overleg op 't geen ons hier is wedervaaren, (ren.

Moogt gy my, onbeschroomd, uw hartsgeheim verklaa-

ZE.

ZEVENDE TOONEEL.

PEDRO, AGNES, BRITTO, VIOLANTE.

WY zyn verraân, helaas! en onze ontdekte min,
Scheen onverdraagelyk in Blankaas fieren zin.
En, schoon de Vorst die, u ter liefde, goed kon keuren,
Zyn staatsbelang, en haare haat, kan lichtlyk scheuren
Dien onderlingen band van liefde; ik sterf, alleen
Op 't wreed gedenken van zo veel rampzaligheên.

AGNES.

PEDRO.

Stel u gerust, myn Lief, laat Violante u leiden
Naar gintzen Lustplaats, daar gy vry en afgescheiden,
Zo lang als 't Hof hier toeft, kund voor hen veilig zyn.
'k Moet van u scheiden; ach! wat bitt're smart en pyn!
Vaar wel, beminde ziel!

AGNES.

Vaar wel, myn tweede leeven!

PEDRO.

Myn hart blyft, schoon ik ga. Ik kan u niet begeeven.
O droefheid!

AGNES.

O verdriet!

PEDRO.

Wat ramp!

AGNES.

Wat droeve smart!

PEDRO.

Treft ons op 't onverzienst!

AGNES.

In 't diepste van het hart!

PEDRO.

Noch eens! vaar wel!

BRITTO *tegens Violante.*

Vaar wel, myn Sloof, 'k moet ook vertrekken.

VIOLANTE.

'k Heb lang daar na verlangd; 't is, hou je van de gekken.

ACHT.

DE GEKROONDE
ACHTSTE TOONEEL.

AGNES, VIOLANTE.

AGNES. (licht.)
 'k **Z**ie Blanka naad'ren, heel vergramd: zy zoekt ons
 Kom, Violante, kom, ontvliên wy haar gezigt.

NEGENDE TOONEEL.

BLANKA, ELVIRE.

BLANKA.
O Ja! dit's myn besluit, en wat gy ook moogt zeggen,
 Elvire, 't is vergeefs, ik kan 't niet wederleggen.

ELVIRE.
 Mevrouw, bedenk dat gy uw achting, staat, en eer
 Hier in de waagschaal stelt.

BLANKA.
 't Is waar, ik denk noch meêr;
 Doch de aangedaane smaad zal wel 't ontzag verbreeken,
 't Geen my gebonden houd; dies wil daar van niet spreek.
 Elvire, raad my niet; denk slechts in uw gemoed, (ken.
 Dat ik, gesprooten uit Navarres edel bloed,
 Gehoond, beleedigd, en veracht ben; 'k wil dan sterven,
 Of wreeken dezen hoon: eens moet ik rust verwerven,
 Het zy door myne dood; 't zy door een wisse wraak;
 Ja, 'k tracht naar 't eind van die gevaarelyke zaak.
 O ongehoorde smaad! zal myn meêminnareffe,
 Dan vergeleken zyn met my, een Ryksprinsesse!
 Laat zy bekoorlyk zyn, 'k hou echter voor gewis,
 Dat haare schoonheid niets by myne grootheid is.

ELVIRE.
 Mevrouw, de Koning komt.

BLANKA.
 Elvire, wil vertrekken,
 Ik wil hem ongeveinst de grond myns harts ontdekken.

ELVIRE.
 Mevrouw....

BLAN-

BLANKA.

Gehoorzaam; zwyg.

ELVIRE.

Ik volg 't geen gy gebied,
En wensch dat gy haast 't eind moogt zien van uw verdriet.

BLANKA.

De hoon, my aangedaan, wil geen vertroosting hooren:
Myn hart, vol spyt en rouw, blaakt in gerechten tooren.

T I E N D E T O O N E E L.

DE KONING, BLANKA, ALVARO, CELIO, *Lyfwacht.*

DE KONING *tegens zyn gevolg en Lyfwacht.*

V Ertrekt gy al te zaam, en laat ons hier alleen.
„'k Wensch haar oplopenheid te stillen met myn reën.

BLANKA.

„'t Is nu de rechte tyd, waar toe dan meêr te wachten?
„'k Volvoer dan myn besluit, en open myn gedachten.
„Ik nader, en....

KONING.

Prinses....

BLANKA.

De vriendschap, dienst, en eer,
Waar meê gy my verplicht, zyn tekenen, myn Heer,
Van uw genegtheid.

KONING.

Niet zonder groote reden,
Aanbid ik uwe deugd, en uw hoedanigheden;
Zo verre ook strekt deez' drift, dat ik de zwaarste zaak
Bestaan zou t'uwen dienst; ja 't is me een groot vermaak
U dienst te kunnen doen, Mevrouw.

BLANKA. 't Kan my behaagen.

Maar gy, Vorst, komt met zulk een drift me een dienst
opdraagen,

Die me is uw zoon verplicht, of daar meê was verschoond
De hoon, dien hy my doet, de haat, die hy my toond.

KONING.

Hoenu, Mevrouw, wat 's dit? waar zal dit heene strekken,
BLAN-

BLANKA.

Op dat gy weeten zoud, dat ik voort zal vertrekken.

KONING.

Vertrekken! en zo haast? denk....

BLANKA.

'k Heb zulks lang gedaan,
En, zo gy wilt, myn Heer, hoor eens de reden aan.

Ik heb, naar uw besluit, my van Navarres stranden,
Begeeven naar uw kust; de reis naar deze landen

Was zo voorspoedig, Heer, dat ik zulk een geluk
Achte, als een voorboô van aanstaande ramp en druk,
Van al die smarten, die myn ziel op heden prangen.

Ik ben dan in uw Hof, ja, van u zelf ontfangen,
Naar waarde van myn staat; gy deed my zelf die eer,
Zo verre strekte zich tot my uw gunst, myn Heer. (ten,
Maar als ik dacht den Prins, myn bruidegom, te ontmoet-
En hem, uit pligt, als zyn verloofde bruid, te groeten,
Myn min te ontvouwen, en myn trouw, myn hart en
hand,

Met vreugd, op te offeren, vond ik; ô smaad, ô schand!
In myn verwachting my, op 't onvoorziens', bedrogen.
'k Bevond, myn Heer, hoe hy, afkeerig van myne
oogen,

Zich had tot Lissebon gehouden; 'k zag, hoe hy
Zelfs niet begeerig was om my te aanschouwen, my,
Zyn bruid reeds. Dit, ô Vorst! dit was 't begin; vier-
maalen

Heb ik, hier na, de zon in 't west zien nederdaalen,
Eer ik hem by my zag. Bedenk eens, of die smaad
Een zo verheeven ziel, als my, te dulden staat? (reden.
Gy spraakt hem midlerwyl, 'k vertrouw, om hem, door
Te brengen tot zyn pligt, en myne min; maar heden,
Heb ik, ô spyt, verstaan, uit zyn bekentenis,
Dat hy, die elders mind, van my afkeerig is.

Hoe zoude ik dat bedryf, hoe zoude ik zo veel vlaagen
Van bitt're hoon en spyt, hoe al die smaad verdraagen,
Die 'k reeds geleden heb? hoe de onuitspreekb're smart,

Die

Die uit dit hoonen spruit, verkroppen? zo myn hart
Zo eel, zo heufch niet was....

KONING.

Prinſes...

BLANKA.

Laat my vervolgen;

Vergeef myn min deez' drift, die door de ſpyt verbolgen,
My buiten 't ſpoor doet treên, myn ziel, in dezen ſtaat,
Verkieft myn lippen, tot haar trooft, en toeverlaat,
Tot uiting van haar ſmart. Niet lang hier na geleden,
Vergeetende dien hoon, en zo veel moeilykheden,
Ging 'k naar Mondego, op uw beê, om, kan 't geſchien?
Myn grootheid, door u zelf, noch meer gehoond te zien.
Geen ſmaad, geen hoon, hoe groot, in 't heimelyk ont-
fangen,

Kan ooit een ed'le ziel, zo fel, zo vinnig prangen,
Als die in 't openbaar, daar 't zynen vyand ziet,
Hem aangedaan word; dit vermeerderd myn verdriet.
Dit, dit nu zyn de reên; ik dacht u dit te zwygen;
Maar koſt op myn gemoed niet zo veel magts verkrygen;
Dies heb ik 't u verklaard, op dat u zy bewuſt,
Hoe zich myn ziel bevind in haar geſtoorde ruſt.

Ga, zeg nu aan den Prins, myn Heer, zeg hem, als vader,
En niet, als vorſt, dat hy haar vry'lyk, die hem nader
Aan 't harte leid, als ik, beminne; maar, voor al,
Dat hy zich wacht voor 't kwaad, dat hier uit ſpruiten zal.
In 't kort, deez' brief, dien 'k aan myn Broeder heb ge-
ſchreeven,

Vermeld myn wederkomſt. Ik kan niet langer leeven
In zo veel ongeneugt, en ſmerte; doch ik ſtel,
Door dezen weg, een eind aan myne ramp. Vaar wel.

KONING.

Mevrouw, ik bid, ei! hoor...

BLANKA.

Wil my niet langer vergen

Te worſt'len met myn leed: waar toe myn hart te tergen?
Vaar wel, weêrhou my niet, eer deez' geleden hoon
Uit-

Uitbarsten doet myn toorn. 't Geluk verzelle uw kroon.
KONING.

Alvaro, Celio.

ELFDE TOONEEL.

KONING, ALVARO, CELIO.

W ALVARO.
At wil myn Heer gebieden?
KONING.

Men volge de Prinses, wil haastig heene vlieden.
Weêrhouw haar in myn hof.

ALVARO.

Myn Heer, het zal geschiên.

TWAALFDE TOONEEL.

KONING, CELIO.

D CELIO.
E Prinses nadert, Vorst.
KONING.

Zal ik hem kunnen zien,

En zonder dat myn hart, in felle toorn ontsteeken,
Zal barsten uit op hem, die dus myn woord durft breeken
Door 't breeken van 't ontzag? 't waar best van hier te
gaan:

Op deze wys zoude ik myn gramschap wederstaan.

DE RTIENDE TOONEEL.

DE KONING, PEDRO, CELIO.

H PEDRO.
Oe! is uw Majesteit op my vergramt? Heer Vader,
Op my, uw zoon, verstoord? laat toe, dat ik u nader.
KONING.

Laat af, spreek my niet aan. Ik heb uw zotte reên,
En buitensporigheid al lang genoeg geleên.

Zie hoe ik blaak van toorn. *Tegen Celio.* Men zet hem
voort gevangen,

Op

Op 't flot te Santareim, daar zal hy straf erlangen
 Voor zulk een snoode daad; een daad, die oorzaak is
 Van al myn ongeneugt, en zielsbekommernis.

CELIO.

, Voorzichtig doet de Vorst.

PEDRO.

Hoe! my, myn Heer? wat reden

Gaf ik u immermeer tot deze oploopenheden?

KONING.

Hou op, 't is lang genoeg; Prins, gy bevind nu licht

Wat beter zy, het doen, of laten van uw pligt.

VEERTIENDE TOONEEL.

PEDRO, CELIO, *Wacht.*

PEDRO.

BEn dan gevangen? ach!

CELIO.

k! Ontfing, met schrik en beeven,
 Des Konings last, waar aan myn staat hangt en myn lee-

k Moet u naar Santareim geleiden, Prins. (ven;

PEDRO.

Hoe! gy?

Gy zult dan zyn myn Wacht?

CELIO.

De zorg hier van is my,

En myne vlyt vertrouwd, schoon my uw ramp kan smar-

PEDRO.

(te.

Gy doet uw pligt, na 'k merk, in weêrwil van uw harte.

CELIO.

Ik weet, ik ben uw slaaf, myn Heer, en al myn vlyt

Moet strekken te uwen dienst; ik zal, tot allen tyd,

Betoonen wie ik ben, op uw bevelen wachten,

En, met ontzach, uw wil, en mynen pligt betrachten.

PEDRO.

Onnodig zyn deez' reën; ga, maak de koetzen reë;

Laat ons gehoorzaam zyn; ik ga gewillig meë.

C

Ge.

Bezet, bewaar hem wel.

VFTIENDE TOONEEL.

PEDRO BRITTO. *Wacht ter zyde.*

PEDRO.

Wat moet ik al verdraagen!
 Wat dunkt u van deeze staat? mag ik my niet beklaagen,
 Myn vriend, van 't wreed geval, 't geen my, in myn ver-
 Zo zwaar, zo bitter valt? (driet,

BRITTO.

Ho, ho! is 't anders niet?
 Dat geeft ons de fortuin, als 't dag word.

PEDRO.

Wreede plaagen!
 Hoe kan myn droeve ziel deeze scheidinge verdraagen,
 Zo hard, zo doodelyk? helaas! ik kan niet meer.
 Ik ben verlooren, ach!

BRITTO.

Zo gauw noch niet, myn Heer,
 Indien gy wys wilt zyn, zo blyf noch wat in 't leven.

PEDRO.

Vertrek dan, Britto, ga, en wil u voort begeeven
 Naar Agnes. Zeg haar hoe! gy gaat reeds?

BRITTO.

Als gy ziet.

PEDRO.

Wat zult gy zeggen?

BRITTO.

Dat ik wel weet... 'k weet het niet.
 Maar dat is evenveel, 'k zal 't u daar na wel zeggen,
 Ik wou maar, om myn zaak wat netjes te beleggen,
 Dat ik een schuilplaats wist; want kwam ik in de knip
 Van onzen Koning, bloed! 't zou stinken; kyk, en ik
 Vind geen vermaak, myn Heer, in ketenen te draagen.

PE.

PEDRO.

Waar vrees gy voor?

BRITTO.

Waar voor? dat hoefje niet te vragen;
Dat weet gy wel. Voor eerst ben ik, met recht bevreesd,
Om dat ik ben uw raad, en koppelaar geweest
Van uwe liefde; ja myn Heer, ik wil wel zweeren,
Indien men my, hier voor, eens kwam te promoveeren
Tot een galeiboef, als ine is overlang voorzegt,
Dan was het al te laat te vlugten voor uw knecht.
Ik wou lieft 't zekerst voor 't onzekere verkiezen.

PEDRO.

Ga, zeg myn Bruid, dat ik myn zinnen zal verliezen,
Zo ik haar byzyn derf.

BRITTO.

En, als zy nu al weet,
Dat gy vertrokken zyt, met zo veel hartenleed...

PEDRO.

Ga, Britto, zeg haar dan, wilt gy myn ziel verblyden,
In deez' bedrukten staat, al 't geen gy my ziet lyden;
Ga, breng myn hart tot haar, zeg haar den staat daar van;
Ja, zeg haar al het geen ik u niet zeggen kan.

BRITTO.

Ik zal 't dan raan, en u, myn Meester, eerst doen hooren;
Al waar ik uw Meestres meê lellen zal aan de ooren.
Zal zeggen, hoe gy weent; haar wenscht, met hart
en zin,
Te zien, en hoe gy blaakt in 't vuur van haare min.

PEDRO.

Ja, Britto, ik beken, klein zyn de aanstaande vlaagen
Van ramp en ongeluk, by die ik heb gedraagen;
En echter vrees ik, dat de smart, die ik nu voel,
My, op het onvoorzienst, zal dompl'en in een poel
Van 't uiterste ongeluk; kom, wil dan heenen treden,
Ontdek haar 's Konings toorn, en wreede onmenschlyk-
heden.

Ga, Britto, ga... maar, ach! ontstel haar niet te zeer:

En, die twee paerlen. die twee spruiten...

BRITTO.

Ei! myn Heer,

Bedroefje niet te veel, waar is uw moed gebleeven?

Bedaar.

PEDRO.

Ach! Britto! ach! myn ziel wil my begeeven.

Ik ben my zelf niet meêr.

BRITTO.

Ei! hou maar hart en moed.

Wat's daaraan, of hy u van daag zo kluift'ren doet,
Als hy op morgen breekt uw boeijens weêr aan stukken.
Ik ga, uit vrees, dat my uw Wacht meê voort mogt
rukken;

Hy komt.

ZESTIENDE TOONEEL.

CELIO, PEDRO, *Wacht.*

P

CELIO.

Rins, alles is reeds tot uw reis gereed;
'k Moet u naar Santareim geleiden, tot myn leed.

PEDRO.

De Vorst zal dan noch eens my kluift'ren hart en handen,
Schoon my de min reeds streng geboeid heeft in zyn
banden?

Gelei my, daar 'k, beroofd van hulp, van troost en raad,
Sterf, als een mart'laar van de liefde, en van den staat.

Einde van het tweede Bedryf.

DERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

AGNES, VIOLANTE.

AGNES.

ALS ik myn droevig lot herroep in myn gedachten,
Bevind ik tot myn leed, dat niets my staat te wachten,
Na zo veel ongeval, als nieuwe zwaarigheên.

VIOLANTE.

Onnut is deze zorg; de Koning, na 't my schein,
Begunstigde uwe trouw; ja, Blanka meê bewoogen ..

AGNES.

Hoe! zy? herdenk, herdenk den bliksem van haar oogen,
Den donder van haar stem, haar weezen, trots van stand,
En zie, of niet haar hart van toorn en wraakzucht brand.

VIOLANTE.

Verhoop het best, Mevrouw.

AGNES.

Wat wegen staan my open?

Van waar, van wien, ei! zeg, kan ik iets goeds verhoopen?
Van Blanka's bitt're haat, van haare minnenyd,
Of's konings staatsbelang? ach! 'k ben myn Pedro kwyt.

TWEDE TOONEEL.

AGNES, VIOLANTE, BRITTO.

BRITTO.

ACH! berg toch, op myn beê, is 't slechts in uw ver-
moogen,

Hoewel ik daar voor vrees, uw schoone en stralende
oogen,

Berg 't zoetst en ook het schoonst, het bruin en ook het
wit,

Het aangenaamste rood, dat op uw wangen zit;
Mevrouw, 't is zeker, dat geen stof hier zal ontbreken,
Om u van de eene vrees, in and're vrees te steeken.

AGNES.

Wat zegt gy, Britto?

BRITTO.

Ach! ga haastig hier van daan,
Want Blanka, met haar stoet, komt ginder herwaarts aan.

AGNES.

De Infante?

BRITTO.

Ja; zy zelf, verzeld van 's konings vrienden,
Komt hier naar dezen beek, om daar haar buit te vinden;
Een Reiger, die zy schoot om hoog, viel, by geval,
Hier neer; zo dat ik meen dat zy wel komen zal.

AGNES.

Een Reiger?

BRITTO.

Ja Mevrouw.

AGNES.

Heeft zy die zelf geschooten?

BRITTO.

O ja Mevrouw, zy zelf, verzeld van veele Grooten,
Is heden, met den Vorst, heel vroeg gegaan ter jagt,
Vol fierheid en vol moed, en met een heele wacht,
Van trotse vogelen gewapend.

AGNES.

Zie my beven.

Zeg van haar minnenyd, die toelegt op myn leven!

BRITTO.

Gezeten op een paard, geen beter in het land,
Een Vogel had ze in de een, den toom in de andre hand.
In 't kort, Mevrouw, toen zy dus 't eerst kwam voor myn
Scheen zy een Pallas, of Diana, ongelooen. (oogen,
Had gy haar meê gezien, gy had het zelf bekend.

AGNES.

Wie staat my by, helaas! wat, wat zal ik in 't end
Beginnen? Britto, ach! wat zal myn ziel betrachten
In dezen staat? zal ik haar vlieden, of verwachten?
Ja, best is dat ik blyf, om, door beleefde reên,

En eerbied haaren toorn, zo vol gevaarlykheên,
Te stillen, zo ik kan: hoewel ik haar moet haaten.
Maar zeg, hoe vaart de Prins, waar hebt gy hem gelaaten?

BRITTO.

't Is my onmoog'lyk u te zeggen, al het geen
Myn Heer my heeft belast, dies zeg ik u alleen,
Uit zynen naam, dat hy, die liever wilde sterven,
Als langer u, Mevrouw, en uwe schoonheid derven,
Hier komen zal te nacht.

AGNES.

Zo gy dit zeker weet...

BRITTO.

'k Weet dat de Infante komt.

AGNES.

Zo komt zy tot myn leed,

Om myne blydschap en verliefd gepeins te stooren.

D E R D E T O O N E E L.

BLANKA, AGNES, ALVARO, CELIO,
VIOLANTE, BRITTO.

BLANKA.

't **W** As my van harten leed, zoek haar had verlooren.

ALVARO.

Zy rukte zich, Mevrouw, uit ons gezigt zeer hoog,
Zo dat men naauwlyks haar kost nazien met het oog.

BLANKA.

'k Geloove, dat de lucht haar in haar eige weezen
Veranderd hebben zal, vermits zy scheen te vreezen
Voor zulk een snellen loop; want sneller, als de lucht,
Verdween zy, eer men 't wist, door deez' gezwinde vlugt.

AGNES.

Ik nader, doch met schrik. De hemel wil u geeven,
Doorluchtige Prinses, indien 't kan zyn, een leeven
Zo lang, als ik u wensch.

BLANKA.

„ Deez' wensch staat my niet aan;

C 4

„ Want

„Want ging het naar haar wensch, 't was haast met my
Rys; Agnes; hoe! gy hier? (gedaan.

AGNES.

O ja! en toteen teken,
Hoe aangenaam 't my zy dat ik u hier mag spreken,
Mevrouw, aanvaard myn dienst; 'k moet blyde zyn, ge-
Nu zulk een groot geluk my hier bejegend is. (wis,

BLANKA.

Hoe is 't met u?

AGNES.

Mevrouw...

BLANKA.

„ Haar boezem schynt bezeten
„ Met innerlyke rouw. Hoe! zou zy dan reeds weeten
„ Wat Pedro wedervoer? kom, Liefde, wil nu zien
„ Of minnenyd myn hart, of 't haare zal gebiën.
Gy schynt bedroeft.

AGNES.

Hoe! ik, Mevrouw?

BLANKA.

't Schynt u te kwellen,
Hoewel ik wenschte, dat ik u gerust kon stellen.
Maar waarom steeds bedroeft? stil eenmaal uwe pyn:
De Prins, aan my verlooft, kost steeds niet de uwe zyn;
De Vorst gaf hem aan my; de Prins moest zyn geboden,
Gelyk hy heeft gedaan, opgevolgen.

AGNES.

Groote goden!

Wat zegtze?

BLANKA.

Dat hy is naar Santareim gebragt,
Geboeid, daar hy alleen, door my, zyn vryheid wacht;
Daar Hymen zal, met vreugd, naar 't echtaltaar geleiden
Twee harten, die gy hebt te lang van één gescheiden.

AGNES.

„ Hoe lyde ik dit! waar 't niet genoeg, met smaad en spyt,
„ My 't hart zo diep gekwest? moet zy 't door minnenyd
„ Noch

„ Noeh moorden? 'k antwoord haar; ik kan niet langer wachten.

BLANKA.

Betoom, betoom, nu eens die moedige gedachten,
 Op welkers wieken gy hoogmoedig, doch te stout,
 En al te reukeloos u zelve hebt betrouwd.
 Doch, schoon gy nu zyt hoog, uw staat kon licht verkeer-
 Dit kan u, Agnes, klaar een witte Reiger leeren; (ren;
 Die, schoon zy fier en trots vast zweefde door de lucht,
 Van myn gekroonde Valk verscheurd is in de vlucht;
 Myn Valk kost langer niet haar trots gezwets verdraagen,
 Zy stak hem naar de Kroon, hy heeft haar neêrgelagen.
 Merk, Agnes, merk dit aan, gelyk een zinnebeeld,
 Waar onder zekerlyk een voorbeduiding speeld.
 Hoe hoog uw fiere min ook opvloog, buiten zorgen,
 De trots* Reiger, wit van pluim, waar in verborgen
 Uw naam en noodlot legt, toond, door haar laage val,
 Dat een gekroonde magt u licht verned'ren zal.

AGNES.

„ Ik kan niet meer.

ALVARO.

Prinfes, gy komt te klaar u uitien.

CELIO.

Ik vrees, dat uit deez' reën zal eenig onheil spruiten.

AGNES.

Prinfes, ik zeg u, met het allerdiepste ontzag,
 Dat ik u ben verplicht; indien ik zeggen mag,
 't Is onbetamelyk! ja, buiten alle reden,
 Dat gy myn Adeldom zo smaad'lyk durft vertreeden;
 Ja, in myn byzyn zelf met een bedekte schyn,
 Dus schamperlyk verkleind, door raadfels, vol fenyn.
 Wil dus uw Adeldom en staaten niet vergrooten;
 'k Ben Agnes, ja: maar ook uit edel bloed gesprooten;
 Zyt gy Infante van Navarre; ik, in myn zin,
 Ben meêr, en, aan den Prins gehuuwt, een Koningin
 Van 't magtig Portugal; ik wil 't ontzag niet breeken,

C 5

Door-

* Reiger, is in 't Spaansch Garfa, en de naam van Agnes.

Doorluchtige Vorstin, met u dus aan te spreken;
 O neen! 't zy ver van daar: aanvaar myn reden dan,
 Gelyk een yver voor de glorie van myn man; (den;
 Gy hoond hem, spreekende, tot my, die schamp're woor-
 Dies gaf hy, door myn mond, u 't antwoord, 't geen gy
 Nadien wy één zyn, zo dunkt u niet onbeleeft, (hoorden.
 Als gy met Agnes spreekt, dat Pedro antwoord geeft.

BLANKA.

Hoe! is zo schielyk dan, zeg, Agnes, u vergeten,
 Dat ik een Reiger velde?

AGNES.

O neen! 'k heb dit geweeten,
 Maar die was Blank, gelyk uw naam.

BLANKA.

Wie kan 't verstaan!

Waar toe dus duister? spreek.

AGNES.

„ Ach! wat heb ik gedaan!

Hoe! ik, Mevrouw?

ALVARO.

Zal zy haar achtbaarheid dus schenden!

AGNES.

(den?

„ Waar zal 't, in 't eind, helaas! waar zal ik my noch wen-
 Ik zeide u, zy was wit.

BLANKA.

Vertrek.

AGNES.

„ O wreed geval!

„ O liefde, my zo wreed, helaas! wat werkt gy al?

CELIO *tegens* *Blanka*.

De koning komt, Mevrouw.

BLANKA.

„ 'k Zal dwingen myn gepeinzen,
 „ En myn getergden toorn, zo veel ik kan, ontveinzen.

AGNES.

„ Ik ga, vol druk en vrees; op hoop van in myn krooft,
 „ Alfons en Dionis, te vinden rust of troost.

VIER-

VIERDE TOONEEL.

DE KONING, BLANKA, ALVARO, CELIO,
BRITTO. *Lyfwacht.*

MKONING.
Mevrouw, 'k had niet gedacht zo veel geluk te ontmoeten,

Van u op deze plaats te zien.

BRITTO.

„ Ik rep myn voeten
„ Zo schielyk als ik kan, tot hoeding van meer kwaad,
„ En boodschap aan den Prins, hoe 't met zyn liefde staat.

VTFDE TOONEEL.

DE KONING, BLANKA, ALVARO,
CELIO. *Lyfwacht.*

HKONING.
Hoe is uw jagt vergaan, Mevrouw?

BLANKA.

By 't ruisfchend water
Van deezen zilv'ren stroom, die, met een zoet geklater,
De heuvelen besproeid, vertoonde zich om hoog
Een Reiger, schoon van glans, die, schoon zy nit elks oog
Zich schier had weg gerukt, door 't moedige verheffen,
Nochtans op 't onvoorzienst, nadien ik haar kwam!treffen
In 't hevigst van haar vlugt, ter aarde plofte neêr,
En de overwinning gaf aan my; maar, ach! myn Heer!
Ik had noch nauwlyks haar, verheugd, den geest zien
geeven,

Of zag ter zelve tyd een ander weêr herleeven,
Die my, niet minder trots, als deze, al te onbedacht,
Door haar hoogmoedigheid schier had ter dood gebragt.

KONING.

'k Versta u niet, Prinses, wat wilt gy hier meê zeggen?

BLANKA.

't Is klaar genoeg, myn Heer, wat hoef ik 't nit te leggen.
'k Zeg Agnes, heeft, o pyn! niet minder fier als stout,

My

My zelf bekend, dat zy met Pedro is getrouwd.
 'k Beken, toen hy 't my zei, ging 't myn geloofte boven;
 Maar, ach! hoe kan ik 't nu, hoe kan ik 't niet gelooven,
 Nu Agnes zelf, myn Heer, dus trots, ja, zonder schaamt,
 My dat bekennen durft; 't geen haar, noch hem betaamt?

KONING.

Hoe nu! zal Agnes dan, hoogmoedig van gedachten,
 Trots op haar zwak geluk, uw aechtbaarheid verachten,
 Vergeeten haaren pligt, en kwetsen myn gezag?
 De Prins dwingt myne ziel, om zelfs noch dezen dag,
 Ik zweer het by myn kroon, hem, en zyn vrouw te toonen,

Hoe vol gevaar het zy, een vorst, als my, te hoonen.
 Zyn dood by my bestemt, zal aan heel Portugal
 Een voorbeeld zyn, waar aan zich yder spieg'len zal.
 Stel u te vreên, Mevrouw, ik zal u hulp verschaffen,
 Met de oorzaak van de smaad, u aangedaan, te straffen.

BLANKA.

Te zoeken naar geen hulp, in deze ontsteltenis,
 Dunkt my het best, myn Heer; geen beter middel is,
 Myns oordeels, tot dit kwaad, zo haatlyk, als 't ver-
 geeten.

KONING.

Alvaro, wat dunkt u? laat ons uw oordeel weeten.

ALVARO.

Nadien het gansche ryk vast, met verlangen, wacht
 Naar deez' gewenschte trouw, is 't, dunkt my, onbedacht;
 En, mag ik 't zeggen, 't is de Infante stout versmaaden,
 Dit uit te stellen! dies zoude ik, Heer Koning, raaden,
 Dat Agnes, daar de Prins zich door misleiden laat,
 Wierd, tot verhoeding van gevaarelyker kwaad,
 Verdreeven uit uw ryk.

KONING.

Hoe kan dit moog'lyk weezen,
 Dewyl zy zyn verëend?

ALVARO.

Indien gy dit moet vreezen,

En

En gy deez' hinderpaal niet streeft te boven, zeg,
Ei! zeg, wat zult gy doen, myn Koning? welk een weg
Staat u dan in te slaan?

KONING.

Wat raad kunt gy my geeven?

Spreek op, Alvaro, spreek!

ALVARO.

My dunkt, dat Agnes leeven. . .

Tegen Celio.

„ Dus wreken wy, in 't eind, de sinaad ons aangedaan
„ Door haar, die onze min zo trots dorst tegenstaan.

KONING.

Wat zegt gy?

ALVARO.

Ik vertrouw.

KONING.

Voleind, wat doet u schroomen?

ALVARO.

Myns oordeels, groote Vorst, zult gy niet beter koomen
Tot rust, als door haar dood.

KONING.

Haar dood! spreek, om wat reên?

ALVARO.

De Portugaalsche Bruid, kan door deez' weg alleen
Den Prins genieten.

BLANKA.

Staaik zo groote onmenschykheden;

Want schoon ik, door de sinaad, die 'k heb in 't hof gele-

den,
Op 't vinnigst ben gehoond, zo heeft dit zo veel magt
Op my niet, als ik zelf; o neen! dies bid ik, wacht
Met zulk een wreed besluit.

KONING.

Dat wy ons wel beraaden,

De zaak is van belang.

ALVARO.

Gelieft dan zyn Genaden,

Te keeren naar de stad.

KONING.

Men zal op 't Lusthof gaan
Van Celio, en zien wat nodig zy gedaan.

O moeilyk staatsbelang, laat my eens rust verwerven!
Myn Zoon zal zyne pligt betrachten, of ik sterven.

BLANKA.

Laat ons dan gaan.

KONING.

Wel aan.

BLANKA.

Wat moed!

KONING.

Welk een verstand!

BLANKA.

Wat wysheid!

KONING.

Wat vernuft! Mevrouw, reik my uw hand.

BLANKA.

Ik volg gewillig, en met blydschap, uw geboden.

KONING.

Doorluchtige Prinses, ach! gaaven eens de Goden,
Dat u de Prins aldus zyn hart kwam aan te biën,
Gy zoud aan ons verdriet, in 't kort, een einde zien.

ZESDE TOONEEL.

PEDRO, AGNES.

AGNES.

O Ja, myn Heer, ik zeg, dat ik voor zwaarigheden
Beducht, my hier mistrouw.

PEDRO.

Ei! stel u toch te vreden:

Ik bid, hou op, myn Lief, stel eenmaal aan een zy

Uw druk, uw hartewee, en onlust; moet gy my,

Ach! Agnes, moet gy my, met meerder ongelukken

Vermoorden? 't is genoeg, dat my de min komt drukken;

Dat

Dat my de min vermoord: die min! die myn gemoed
Op 't hevigste bestryd, en my dus kwynen doet...
Maar, hoe! gy schynt op my verstoord! wat moet ik
duchten?

Kan 't zyn, myn Lief, lyd gy door my deze ongenuchten?
Wend ge uw gezigt van my? spreek, spreek! ontfluit uw
hart.

Gerust aan my, die deel neem in uw bitter smart.
Ach! waarom spreekt gy niet? indien ik toch moet sterven,
Zal ik, in dezen nood, veel troost, veel gunst verwerven,
Zo ik, uit uwen mond, het geen ik heb misdaan,
En de oorzaak, waarom ik moet sterven, mag verstaan.

AGNES.

Myn Heer, myn Bruidegom, myn leeven.

PEDRO.

Laat, laat varen
Al deze aantrek'lykheên; ik bid, wil my verklaaren,
Waarom, beminde ziel, waarom dat gy dus zucht,
En myne ziel vermoord met zo veel ongenucht.

AGNES.

Uw Vader...

PEDRO.

Spreek.

AGNES.

Hy tracht...

PEDRO.

Voleind, myn welbehaagen!

AGNES.

Hy wil...

PEDRO.

Wat wil hy? spreek.

AGNES.

Dat gy zult overdraagen
De trouw, die gy my zwoerd, aan Blanka.

PEDRO.

En denkt gy,
Dus ongegrond, zo groot een trouwloosheid van my?
Geen

Geen ander zal deez' ziel, geen ander zal deez' zinnen
 Beheerschen, Lief, als gy; ik zal geen ander minnen,
 Als u alleen, myn Bruid, in wiens gelaat al 't schoon,
 Dat vrouw natuur ooit schiep, op 't lieflykst staat ten toon.

AGNES.

Geliefde Bruidegom, schoon uw bedryf en reden,
 Als een betuiging van uw trouw, my steld te vreden,
 Zo vrees ik echter, dat een al te wreed geval
 Begheerd, dat ik, helaas! dat ik u missen zal.
 En, wyl het los geluk den nek ons toe komt keeren,
 En 't anders niet kan zyn, of 'k moet, in 't eind, ontbeeren
 Myn man, myn troost, myn vreugd, my altyd even waard,
 Wyl reeds uw vader u, met Blanka, heeft gepaard,
 Zo bid ik, lieve ziel, dat gy door mededoogen
 Geraakt, een beê, die ik, met traanen in myn oogen,
 Stort voor uw voeten uit, my toestaat; 'k bid, verwerf,
 Zo veel slechts van den Vorst, dat niet uw Agnes sterf.
 Ik zal my, met uw kroost, van deze plaats begeeven,
 In 't diepst van 't naar gebergt, myn Heer: daar zal ik leeven
 By 't wild en woest gediert, daar zal ik, vol van druk,
 Luidkeels uitschreeuwen myn rampzalig ongeluk;
 Ik zal de dieren, ja de rotzen zelf verzachten,
 En doen hen luisteren naar myn rechtvaarde klagten:
 Zo vinde ik daar ter plaats méêr troost, hoe woest en naar,
 Als by de menschen, die ons scheiden van elkaâr;
 'k Zal, met myn kinderen, gesingerd op de baaren
 Van 't los geval; gesolt door allerlei gevaaren!
 Zyn tot een baak, die toond, hoe veel bekommernis
 Een losse trouw geeft, die niet recht gegrond vest is.
 Om al dien zoeten tyd, om die gewenschte dagen,
 Waar in ik, tot myn smart, uw oogen kost behaagen,
 Laat zy, die de uwe was, was zy het noch, o pyn!
 Toch veilig voor de hand eens wreeden moorders zyn.
 Ik dorst my op uw min, en deugd, gerust betrouwen,
 Laat ik nu, daar 't de nood vereischt, de vrucht aan-
 schouwen
 Van zo veel tederheên, van uw oprechtigheid,

Die

Die reeds de faam alom langs 't aardryk heeft gespreid:
 Nu; nu is 't eens de tyd. Laat dan de Waereld weeten,
 Myn Prins, dat zo de Vorst, van toorn en haat bezeten,
 My doemde tot myn eind, dat gy, in dezen nood,
 Kloekmoedig en getrouw, verloft hebt van de dood
 Uw lief, uw Bruid, uw vrouw: ja dat gy haar dorst
 rukken

Uit de allerdiepsten poel van de uiterste ongelukken,
 Door uw standvastigheid.

P E D R O.

'k Dagt nimmer, schoone Vrouw,
 Dat gy ooit twyff'len zoud aan myn standvaste trouw.
 Sta op, ik bid, sta op; droog eenmaal uwe kaaken,
 Bedaauwd door traanen, wil een eind van weenen
 maaken:

(de aard,
 Strooi, strooi geen paerlen meêr; hou op, myn lief, want
 Ja niemand is dien schat, zo onwaardeerlyk, waard. (gen,
 Indien myn vader wou, door dwang, dit hart doen bui-
 My Blanka, of myn dood deed' keuren, 'k zou betuigen,
 Dat ik, eer dat ik haar gaf deze hand op trouw,
 Liefst zelf my, met die hand, den doodsteek geeven zou.
 U bid ik aan, ja zo, dat, als ik u moest derven,
 Ik 't leeven haaten zou, en wenschen om te sterven.
 Geen vader, hoe hy woed, geen Blanka, ja geen dood,
 Zal myn beminde vrouw ooit rukken uit myn schoot.

A G N E S.

Belooft gy dit, myn Heer?

P E D R O.

O ja, ik zal 't u toonen,
 En, al uw haateren ten spyt, uzelf noch kroonen.

A G N E S.

Dit stelt myn hart gerust, en minderd mynen druk.
 Maar zeg, hoe komt gy uit uw boeijens?

P E D R O.

Dit geluk

Kreeg ik van Celio, den Raad van mynen Vader:
 Ik heb hem dit verzocht; en schoon 't is een verrader,
 Hy stond myn bede toe.

D

A G.

AGNES.

Wel, ga dan weder heen,
Eer u noch iemand misse. Ik stel my licht te vreên,
En zal op morgen u, myn Pedro, weêr verwachten.

PEDRO.

Vaar wel, Prinfes.

AGNES.

Vaar wel; hou my in uw gedachten.

PEDRO.

Daar gaat gy nimmer uit.

AGNES.

En zo de Vorst het wou?

PEDRO.

Op myn gedachten heeft de Vorst geen magt, Mevrouw.

AGNES.

Zo Blanka eifcht deez' plaats?

PEDRO.

Haar nooit deez' plaats vergunnen.

AGNES.

Zo 't ryk dit eifcht?

PEDRO.

Ten prys van 't ryk, haar weig' ren kunnen.

AGNES.

Zyt gy standvastig?

PEDRO.

'k Ben een rots, myn Lief, en wyk

Voor niets.

AGNES.

Hoe is uw min?

PEDRO.

Geen min is die gelyk,

Als uwe min alleen.

AGNES.

Ach! mogt ik dat gelooven.

Hoe is uw moed?

PEDRO.

Geen moed gaat mynen moed te boven.

AG-

AGNES.

Zyt gy, beminde Man, zyt gy dan zo getrouw?

PEDRO.

O ja, ik volg myn pligt al blindeling, Mevrouw.
 Onnodig is 't, dat ik uw zielverrukkende oogen;
 Vol heerelyke glans, van al te groot vermoogen,
 Aanschouw, beminde Bruid, om u te bidden aan...
 Maar, waar toe dus op nieuws met droeve zorg belaan?
 Waarom, op nieuws, gezucht?

AGNES.

Ach! nu gy gaat vertrekken,
 Komt myn ontfelde ziel my niet veel goeds ontdekken!
 Zy vreeft, helaas! zy vreeft! och! mogt het nooit geschiên!
 Dat ik myn waarde man nooit wederom zal zien.

PEDRO.

'k Bid u, myn Agnes, 'k bid, laat vaaren deze zorgen,
 'k Beloof u, op myn woord, myn prins'lyk woord; op
 Zal ik hier wederom, om u te troosten, zyn; (morgen)
 Want uw afweezendheid baard my de wreedste pyn.

AGNES.

Ach! mogt dit zyn, en ik u in myn arm ontfangen.
 Ik zal dan, met veel smart, naar uwe komst verlangen.
 Vaar wel, myn ziel.

PEDRO.

Vaar wel, ik scheid, met druk belaan!
 Ach! die steeds by u was!

AGNES.

Ach! die mogt met u gaan!
 'k Bezwyk, helaas! en schyn in mynen druk te smooren!
 Vaar wel, myn Bruidegom!

PEDRO.

Vaar wel, myn uitverkoren!

AGNES.

Wat valt het scheiden hart van hem, die, in deez' staat,
 Alleen myn trooster strekt, myn stut, myn toeverlaat.

Einde van het Derde Bedryf.

DE GEKROONDE
VIERDE BEDRYF.
EERSTE TOONEEL.

1. 2. 3. JAAGERS. PEDRO, BRITTO *zich ver-
schuilende ter zyden van 't Tooneel.*

HOu! help! 't is hier omtrent; laat los de haaze win-

1. JAAGER.

2. JAAGER.

(den!

Na 't dal, fluks na de beek! men maak dit hart te vinden!
Na boven!

3. JAAGER.

Schiet maar toe, bezet het daar omtrent.

BRITTO *een weinig te voorschyn koomende.*

Naar 'k zie, zyn 't jaagers van Cohimbra, Heer.

1. JAAGER.

Het wend

Zich schielyk na de beek.

2. JAAGER.

Dan zal men 't wel bejaagen.

TWEEDE TOONEEL.

PEDRO, BRITTO.

BRITTO.

DE Jaagers zyn reeds weg; nu kund gy 't veilig waa-
't Was goed, dat ge u bedekte.... (gen.

PEDRO.

Ik zag daar, dacht me, in nood
Myn Agnes, en vol angst op de oever van de dood,
Al vluchtend naar deez' beek.

BRITTO.

Wie, Heer?

PEDRO.

Myn uitgelezen!

BRITTO.

O! dat zal, na ik gis, een spookfeltje weêr weezen,
Dat niet veel goeds beduid.

PEDRO.

Neen, 'k heb te licht gevreeft,
Myn' zorgen, Britto, zyn slechts ydelheid geweest;
Want, zo het anders was, 'k had haar een weg zien baa-
Om niet in deze beek, maar wel in myne traanen (nen,
Zich zelf te werpen neêr.

BRITTO.

Ei! hou nu maar geduld;
Terwyl gy zachjes haar zo straks omarmen zult;
Wy zyu'er heel na by; staak dan uw ongenuchten.

PEDRO.

Helaas!

BRITTO.

Wel hoe, myn Heer, waar toe zo zwaar te zuchten?
Waarom op nieuws geklaagt?

PEDRO.

Ach! om dat ik haar derf,
Om wiens afweezendheid ik duizend dooden sterf.

BRITTO.

Ho, ho! dat 's al den bras maar enk'le minnegrillen.

PEDRO.

Neen, Britto, gy hebt mis; gy zult licht zeggen willen,
Het is een lust, een vuur, dat door myn zinnen speelt,
Om wederom te zien myn bruid, 't volmaakste beeld,
Dat de aarde ooit zag.

BRITTO.

't Is gek, en wat men meêr kan noemen;
't Is viezevazery, en anders niet.

PEDRO.

De bloemen

Uit enk'le nydigheid verblyven....

BRITTO.

Hoe?

PEDRO.

Verplet,

Geen is 'er die zyn glans op 't veld te pronk meêr zet,
De Roos, der bloemen kroon, hoe lieflyk in het bloeijen,

Verlept, verbleekt van schaamte, in 't midden van haar
 Als zy myn Agnes ziet; de geurige Angelier, (groeijen,
 Hovaardig op haar glans, hoe aangenaam, hoe fier,
 Buigt zich voor myn godin; zy durft het veld niet naaken,
 Daar Agnes zich vertoond, wyl 't purper van haar kaaken
 Haar luister overtreft; en haare schoone glans,
 Al 't aangenaam sieraad van Venus roozekrans.
 Een bloeiende jasmyn heeft, Britto, my gebeden,
 Dat ik verbergen zou myn liefs bevalligheden,
 En weeren haar van 't veld, daar 't al, van spyt, verkwynd,
 Zo dra myne Agnes daar, de schoonste bloem, verschynd.

BRITTO.

't Gaat vast, myn Heer, de min betoverd bei uw oogen,
 Gelyk uw zinnen, in Monsieur Jasmyn bedroogen,
 Want die Monsieur Jasmyn, weet van uw vrijery,
 Noch Agnes schoonheid; hy kend haar, noch u, noch my.

PEDRO.

Wel, Britto, luister dan, om eens een eind te maaken,
 Ik durf, om niet te zyn ontdekt, geenzints genaaken
 De plaats waar zich de vorst onthoud; dies ga, bestel
 Deez' brieven, de een aan 't hof, en die, op myn bevel,
 Aan myn beminde vrouw, die zich misschien zal kwellen
 Dat ik niet by haar ben.

BRITTO.

Wel hoe! zal ik bestellen

Deez' brieven? ik, myn Heer?

PEDRO.

Wel Britto, waarom niet?

Wien heb ik ooit vertrouwd, als u, myn zielsverdriet?

BRITTO.

Maar zo Alvaro my op weg eens kwam te ontmoeten
 Met Celio, en my van 't hooft tot aan de voeten
 Eens vizenteerde, bloed! en vindende deez' brief,
 Van u zo heimelyk geschreeven aan uw lief,
 Myn keel deed binden toe, tot briefloon, kom ik vraagen,
 Of ik myn leeven lang, met recht, niet mogt beklaagen
 Myn Ambassade? en Heer....

PEDRO.

Vrees niet voor 't geen gy doet,
'k Bevry u voor gevaar, door mynen heldenmoed.

BRITTO.

Een heerlyk paspoort, ja voorzeker; maar genomen,
Men hong my nu eens op, zou my te pas dan komen
Uw heldenmoed, als ik vast zweefde by de doon?
Vergun een ander slechts, myn Heer dit brievenloon.

PEDRO.

't Moet nochtans zyn.

BRITTO.

Maar, Heer, wild gy niet verder trekken?
Zeg, waarom blyft gy hier?

PEDRO.

Ik wil my niet ontdekken
Aan Blanka, of den Vorst: die, heden uitgegaan
Ter jagt, by Celio verblyven.

BRITTO.

Wel gedaan.

Maar zo u 't raadfel van de Reiger kwam te vooren,
En die twee Valken, die maar loeren, na 'k kan hooren,
Op Agnes ondergang, haar knipten by geval;
Zo vraag ik, Heer, wat dan de Prins beginnen zal?

PEDRO.

Hoe! zouden deze twee, kan dit wel moog'lyk weezen!
Dan staan naar Agnes val? zeg, Britto, wil niet vreezen
Voor schande, want indien myn Reiger word behoed,
Beschut, door myne zorg, indien zy, vol van moed,
Tot vliegen zich bereid; schoon deze twee, verbolgen,
Haar wilden in haar vlucht ter neêr slaan, en vervolgen;
Zal zy opvliegen, hun ten spyt, naar 't zonnelycht,
En rukken zich uit hun vermogen, en gezicht;
Zy, ziende dat myn bruid, zich in des hemels weiden,
Van al 't gevaar verlost, verlustigt, zullen beiden,
Vermoeid, en afgemat, vermits zy al te zeer,
Zich hadden opgeheft, ter aarden ploffen neêr,
Zy zullen zien, hoe zy, veel sneller dan de winden,

Gevoerd in 't hemelsch dal, een vast verblyf zal vinden;
 Zy zullen zien, dat zy daar is een schoone ster,
 Geen sterfelyk schepsel, of een Reiger.

BRITTO.

Heer, hoe ver,
 Hoe geestig hebt gy daar uw Reiger opgeschooten!
 Als zy maar op ons plat weer neêrstrykt op 'er pooten,
 En slechts niet misvliegt. Maar wat is, in dezen staat,
 Dan uw besluit?

PEDRO.

Dat gy voort naar Mondego gaat,
 Een halve myl van daar, zal ik, met smart, verlangen,
 Om tyding van myn schoone, uit uwen mond, te ontfan-

BRITTO.

(gen.

Gy blyft daar dan zo lang, tot ik uw groetenis
 Breng aan de schoonste nimf die op het aardryk is?

PEDRO.

O ja! aldaar meen ik, bekommert van gedachten,
 Aldaar meent myne min u weder in te wachten;
 Aldaar zal myne hoop, een zwakke toeverlaat,
 Het goed verwachten, en steeds vreezen voor het kwaad?
 Aldaar zal myne min haar troost op nieuw bekomen,
 Zo haast gy zeggen komt; hoe dat ik, zonder schroomen,
 Myn lief genaaken mag; zo niet, aldaar, met pyn,
 Myn leeven slyten, wyl het anders niet kan zyn.
 Indien het leeven kan aan hem zyn toegeschreeven,
 Die leeft, gelyk ik leef, helaas! ik, die myn leeven
 Heb in myn Agnes hart; niet hier: aldaar...

BRITTO.

Bedaar!

Aldaar toch; nu, myn Heer, verwacht my dan aldaar,
 Tot ik aldaar kom, en verhaal hoe 'k ben gevaaren
 Aldaar, tot dat ge aldaar, een lange reeks aldaaren
 Hebt uitgebraakt, om my te kwellen; want ik zweer,
 Ik word wel gek, ja dol, spreekt gy aldaaren meêr!
 Waar haald gy ze al van daan?

PEDRO.

Ga, zeg, dat ik bewoogen

Met

Met haar beklaag'lyk lot steeds klaag, en dat myne oogen,
 Beneveld, door den druk, niet kunnen anders doen,
 Uitstorten vloed op vloed van traanen, uit vermoên
 Of haar ook ongeval ontmoet is; ga dan heenen;
 Ga, Britto, zeg haar vry, dat zy, als kind'ren, weenen;
 Dat zy, als kinderen, niet magtig zyn de smart
 Te toonen, naar den eisch, die ik gevoel in 't hart.

BRITTO.

Ei lieve! troost u wat, waar toe alle oogenblikken, (ken,
 Zo naar te schreijen, Heer. 't Geluk zal 't heel wel schik-
 Daar ik om bidden zal, dat hy den Prins, myn Heer,
 Een zeer lang leeven gun.

PEDRO.

Neen; Britto, wensch veel eer
 Dat myn voogdesse leef; haar leeven is myn leeven,
 Dat my, zo dra zy mitt het haare, zal begeeven.

BRITTO.

Wie zag ooit min... Maar, Heer, 'k hoor iemand, vlugt

PEDRO.

(terstond.

Ik ga.

BRITTO.

Ik meê, en loop 't gevaar ligt in den mond.

D E R D E T O O N E E L.

AGNES, VIOLANTE.

AGNES.

Hoe laat is 't?

VIOLANTE.

't Is al drie.

AGNES.

Wil dan niet langer draalen,

Ga, Violante, ga, wil hier 't Borduurwerk haalen.

VIOLANTE.

Hier is het al, Mevrouw.

AGNES.

Laat ons dan vangen aan,

D 5

En

En flyten dus den tyd, in schaduw dezer blaân ;
Wyl ik myn Pedro wacht Ei my!

V I O L A N T E.

Waar toe te klaagen ?

Waar toe op nieuws gezucht ?

A G N E S.

Behoeft gy dat te vraagen ?

Daar ik zints gift'ren , in myn uiterste verdriet ,
Dat licht niet heb gezien , waar door ik 't licht geniet.

V I O L A N T E.

Verkwik uw geest met zang.

A G N E S

Wel, laat de zang myn smarte

Verzachten , kan het zyn.

Hier word gezongen.

Houd op, houd op. Dit harte,

Myn Violante , vreesst voor grooter ongeval ;
Het geen ik , schoon ik 't vrees , doch niet ontkomen zal.

V I O L A N T E.

(schroomen ?

Wat kweld u weêr zo zwaar ? Mevrouw , wat doet u

A G N E S.

Ik zie langs veld en weg , een troep van ruiters komen ,
Met meêr gewapend volk ! hoe kan ik dit verstaan !
Zy spoeijen naar deez' plaats , en nad'ren herwaards aan !
De hemel my behoê ! helaas ! wat mag dit weezen ?
Op wien is dit gemunt ? ik zou met reden vreezen ,
Dat my dit treffen zou , zo niet , die groote magt
Was tegens eene vrouw onnodig !

V I O L A N T E.

Stil uw klagt.

Waarom vermoed gy dit ? waar toe u dus te kwellen ?

A G N E S.

'k Had nimmer grooter vrees ; doch , 'k zal my weêr her-
stellen ,

En maatigen , kan 't zyn , op uwen raad , myn druk ,
Wyl 't onbedagtzaam is , dat ik myn ongeluk

My zelf voor spel : wel aan , ik zal in gintsen lommer ,

Af-

Afwachtende wie 't zy, verdryven mynen kommer;
Ik zal, borduurend, best door onderdanigheid,
My van 't geweld behoên, 't geen my ligt is bereid.
Ga, haal myn Zoons.

V I E R D E T O O N E E L.

DE KONING, ALVARO, CELIO, AGNES in 't
verscbiet van 't Tooneel. Gevolg en Lyfswacht.

B KONING.
'k Eken, 't besluit by ons genoomen,
Beroerd myn ziel op 't meest.

ALVARO.
Myn Heer, om voor te komen,
Een onheil onverwacht, dat buiten allen schyn,
Uw ryk hing over 't hoofd, heeft dit zo moeten zyn.

CELIO.
Schoon de al te wreede straf, die Agnes heeft te vreezen,
U toefchynt, ofze aan ons mogt onverschillend weezen,
Betuigen we echter hier, voor uwe Majesteit,
Hoe wy gewillig zyn, om haar onnozelheid
Te redden uit 't gevaar; doch 's ryks behoudenisse
Vereischt van u, en ons, dat Agnes 't leeven misse:
En om dat voor gevaar te hoeden, Heer, moet zy...
'k Zeg Agnes...

KONING.
Zwyg, zwyg stil, de hemel sta my by!
O noodlot! al te straf! ach! wil uw opzet staaken!
Zal dan, door haare dood, het ryk in rust geraaken,
Tot eeuwige onrust van myn ziel? o neen! ik zweer,
'k zweer, Heeren, by den geen, die 'k ben, dat my veel eer,
Deez' wytberoemde Kroon, die 'k heb met lust gedraagen,
Indien men Agnes nam het leeven, zou mishaaen;
Ja, 'k lei ze liever af, eer ik oit toe zou staan,
Dat deez' onmenschlykheid aan Agnes wierd begaan.
Ga, roep haar.

CELIO.

Naar my dunkt komt zy zich gints vertoonen.

KONING.

Ei! Celio, ei zie! zaagt ge, onder alle schoonen,
 Ooit schoonder beeld als dit? is't mooglyk, dat ik haar,
 Die 'k vaderlyk bemin, in 't uiterste gevaar
 Zal moeten brengen?

ALVARO.

Heer, wil u grootmoedig draagen:
 Uw kroon liep licht gevaar.

KONING.

Zwyg, laat ik haar beklagen!
 Laat my bedroeft zyn, ach! terwyl zy zo terftond,
 Myn wreedheid, en haar straf, zal hooren uit myn mond.
 Hoe weinig hebt gy noch, ô Agnes, uw gedachten
 Op dien te wreede slag, die u reeds staat te wachten!
 Maar waar toe strekt dit werk? die naalden, dit geweer
 Is, om u uit uw ramp te redden, veel te teer.
 Men roep haar dan.

ALVARO.

Mevrouw, de vorst wenfcht u te fpreken.

KONING.

„ Wat is my 't hard ontfteld!

AGNES.

Aan my zal 't niet ontbreeken;
 Deze eer is my zeer waard.

ALVARO.

Zy komt.

KONING.

„ Ik weet geen raad
 „ Om haar te redden uit het reeds bereide kwaad,
 „ Indien zy zelf niet kan hun wreede harte buigen
 „ Tot medelyden. 'k Neem den hemel tot getuigen,
 „ Dat ik, al wat ik kan, daar toe bedenken zal.

Tegens Celio.

Bemerk dan, Celio, dat ik, in dit geval,
 Niet tegen Agnes ben; maar wel, dat ik zal trachten,

Is 't slechts in myne magt, haar rampen te verzachten.
Men zoek hier na.

CELIO.

Myn Heer, tot haar behoudenis
Vind ik geen raad.

ALVARO.

'k Weet niets, 't geen daar toe dienstig is.

KONING.

Dewyl gy dan niets weet, wil ik niet verder hooren.
Wilt dan, in 't geen ik doe, gy Heeren, my niet stooren.

V T F D E T O O N E E L.

DE KONING, ALVARO, CELIO, AGNES, ALFONSUS,
DIONIZIUS, VIOLANTE. *Gevolg en Lyfwacht.*

AGNES.

Zyn Majesteit vergun, dat ik, met diep ontzag,
Tot teken van myn pligt, zyn voeten kussen mag.
Alfons en Dionys, tred toe.

KONING.

„ Wat zal dit weezen!
„ Wat heerelyke glans! o schoonheid, nooit volpreezen!
Wie heeft u hier gebragt?

AGNES.

Myn ongeluk.

KONING.

„ Wel meest,
„ Zyn de allerschoonste de rampspoedigste geweest.
Wil, Agnes, u niets meer van onze gunst belooven,
De tyd, en myne toorn, komt die gantsch uit te dooven,
Gy geeft daar reden toe: gy zelf, al te onbedacht,
Hebt, door uw schoonheid, u, en my hier toe gebragt.
Gy, buiten uwen staat; dorst uwe min verpanden,
Tot onrust van myn ryk, aan Pedro's hart en handen;
En u verbinden door de trouw; maar myn gezag,
Zal die, voor ieders oog, noch breeken dezen dag.

AGNES.

Myn Heer: *aan de uyl*

Ko-

KONING.

Ontstel u niet : al wat gy ook moogt zeggen ;
 Is, Agnes, al vergeefs ; dit 's niet te wederleggen,
 Dat ge, u verbindende, met ons, en ons geslacht,
 Deze echt niet aangaan moogt, ten zy u hooger magt
 Dit toestaat.

AGNES.

Vorst, 't is waar ; doch eer men dorst beginnen,
 Is dit voorzien, myn trouw...

KONING.

Zwyg, wil u wel verzinnen ;
 Bedek, is 't moogelyk, 't geen uwe schuld vergroot.
 Zo 't waar is, 't geen gy zegt, zyt ge oorzaak van uw dood.

AGNES.

Myn dood, myn Heer? hoe nu! moet ik dan 't leven derven,
 Om dat ik heb beschermt myn eer? moet ik dan sterven,
 Daar al wat ik misdeê, zo ik iets heb misdaan,
 Slechts tuigt, dat ik nooit iets lichtvaardigs dorst bestaan?
 Wilt, wilt gy hierom dan, ten koste van myn leeven,
 My, myner haat'ren wrok en wreedheid overgeeven?
 Om dat ik eerlyk ben, verdien ik daarom straf?
 Myn eerbaarheid, helaas! veroorzaakt dan myn graf!

KONING.

„ Helaas! wat is den mensch al ongeluk beschooren,
 „ Die, onder zulk een wreed gestarnte wierd gebooren,
 „ Dat hem tot rampen doemd, daar hy, tot zyn verdriet,
 „ Geen andre misdaad heeft, als dat hy 't licht geniet.
 Uw schoonheid is zeer groot, maar, 't geen gy zult be-
 klaagen,

Zy, zy verzwaaard uw straf. „ Hoe zal ik my noch draa-
 „ Ik weet naauw wat ik doe! (gen?

CELIO.

„ Word niet weemoedig, Heer,
 ALVARO.

„ 't Is geen genadens tyd; bedenck dat gy uw eer,
 „ Uw kroon, ja alles waagd.

KONING.

„ Nu ik haar uit haar lyden
 „ Hoe

„ Hoe zeer myn ziel dit wenſcht , niet mag , niet kan be-
vryden.

„ Laat dan ten minſte toe , dat ik haar tegenspoed.

„ Beklaage , dat ik trooſt' haar trooſteloos gemoed.

Myn Dochter , Agnes , ach !

A G N E S.

Kan u myn ſinart beweegen !
Heeft myn onnozelheid iets op uw ziel verkreegen ?

K O N I N G.

Neen , waarde dochter , neen ! doch 'k wil aan uwe pyn ,
Dewyl 't dus wezen moet , met u , deelachtig zyn.

A G N E S. (den,

Wat rampspoed is zo groot , als myne ? ach ! om wat re-
Waarom vervolgt gy my , met deze onmenſchlykheden ?
Waarom...

K O N I N G.

Waarom ? om dat myn ryk in dezen ſtand ,
Zich tegen uw geluk , op 't hevigt , heeft gekant.

A G N E S.

Kan ik , met bidden , dan myn leeven niet bewaren ,
Komt dan , myn Kind'ren , ſmeek den Vorſt ; uw ted're
jaaren ,

Uw verſch ontlook'ne jeugd , en uwe onnozelheên ,
Vermogen op zyn ziel licht meêr , als myn geweên.

Gaat , gaat , myn Zoons , een weg tot myn behoud'nis
baanen.

K O N I N G.

„ Ik vind , hoe 'k zoek , geen raad.

A L F O N S U S.

Ach ! laaten haaren traanen

Uw hart beweegen , Vorſt.

D I O N I S I U S.

Grootvader , ach ! waarom
Helpt gy myn moeder niet ?

K O N I N G.

„ Ik blyf van droefheid ſtom !
Uw dood , zeg ik , hoe zeer zy komt myn leed vergrooten ,
Wyl

Wyl ik gedrongen werd, is vast by my beslooten ;
Schoon ik verzekerd ben, dat ik, in zo veel smart,
Zal de allerhoogsten zelf gevoelen in myn hart.

AGNES.

'k Gevoel, myn Heer, 'k gevoel geen smart van de on-
gelukken,

Die my zo onverwacht, zo fel, als vinnig drukken ;
Of zo ik smart gevoel, is 't, dat dit wreed geval ;
Myn man, myn Pedro, meer, als my, ontroeren zal.
Neen ! 't is me een vreugd, hoe kan ik beter lot verkiezen,
Als dit, nu ik voor hem myn leeven zal verliezen,
Aan wien ik over lang, vol liefde, vol van moed,
Getrouwheid heb beloofd, ten kosten van myn bloed ?
Indien zyn Majesteit my dan beroofd van 't leeven,
Zal ik, bedenkende voor wien ik, ach ! moet sneeven,
Getroost, uw wreedheid, my geen wreedheid zyn ; vang
aan !

Een ander vloek dit vry, al wat gy zult bestaan, (zien,
'k Zal 't achten als een gunst : was ik slechts buiten vree-
Dat myn gemaal, uw zoon, niet trachten zal te weezen,
Deelachtig aan dit lot ; 'k weet vast, wat ge ook besloot,
Dat hy zal sterven, door uw wreedheid, en myn dood.
Gy leende uw oor aan 't kwaad, die 't eeuwig kon geluk-
ken,

Door valsche raadslieën meest het goed heel te onder-
drukken ; (schoond,

Schoon hy, die sterken sterkt, en zwakken niet ver-
Zich niet grootmoedig, neen ! maar wel lafhartig
toond.

Schiep my de hemel schoon, kost ik het oog behaagen
Van Pedro, kwam hy my zyn min, zyn hart opdragen ;
Stoor, bid ik, stoor gy niet, ons lang gewenscht geluk,
Op dat myn schoonheid, ach ! niet zy ons beider druk.
Laat ik u tot genâ, tot menschlykheid beweegen.

Wat hoflyk man, wat vorst zag ooit een vrouw gezegen
Voor zyne voeten neêr, die hy, in zulk een stand,
Niet aangeboden heeft zyn hulp, zyn hart, en hand ?

Wiens

Wiens droeve traanen hy, ver van daar voor zyne oogen
Te sluiten, niet terstond getracht heeft af te droogen?
Zyt goedertieren, vorst: dit is der vorsten pligt,
Dit is een deugd, waar voor geen deugd, hoe prins'lyk,
zwicht.

Laat, laat myn vonnis dan by u genâ verwerven,
Om myn onnozelheid, myn jeugd; laat ik voor 't sterven
Verschoond zyn, door uw gunst; 'k bid zyt myn Koning
En niet myn rechter: ja zyt Koning, geen tieran. (dan,
Ik smecke u niet, uit vrees voor de yselyke smarte
Des doods, 'k ben die getroost te lyden, bly van harte;
Ook niet om dat ik ben, met zo veel tederheên, (neen,
Vrouw van uw zoon, noch van zyn zoons de moeder,
O neen! 'k wilde u alleen doen van besluit verand'ren,
Om dat wy zyn zo vast verëenigd aan malkand'ren,
Dat de eige slag, die my ter dood brengt, te gelyk
Hem treffen zal, en, ach! doen sterven op myn lyk.

KONING.

„ Ik zie geen uitkomst, of de hemel moest die geeven.
Ik word gedwongen tot uw straf, geef my myn neeven.
Draag, met geduld, uw lot.

AGNES.

Myn lot is eens zo straf,
Zo gy myn kinderen, myn zoons rukt van my af!

KONING.

Alvaro, breng hen weg, op dat zy haar niet hind'ren.

AGNES.

Vertoef, laat ik 't vaarwel eerst geëven aan myn kind'ren.
Waar zal men, zonder my, u voeren, zoons? wat smart!
Is dan barmhertigheid, gevloën uit 's menschen hart?
Gewislyk ja, myn Kroost; Alfonso met uw Broeder,
Verlaat gy dan, helaas! verlaat gy dus uw moeder?
Die, zo gy van haar scheid, in zulk een zwaaren nood,
Geen andren troost verwacht, op 'taardryk, als de dood;
Die, na het storten van veel traanen en gebeden,
Ten prooi gegeeven word aan de onbarmhertigheden
Van menschen, wreed van aard.

DIONIZIUS.

Ach! moeder, fchrei niet meêr.

ALFONSUS.

Grootvader zal geenzins uw krooft, zo jong, en teêr,
Mishandelen. Vaar wel.

AGNES.

Staat my dan niets te hoopen?

Is 't moog'lyk! Vader, ach! staan my geen wegen open,
Tot uw barmhertigheid? beweegd dit niet uw zin,
Dat ik, als dochter smeek, ik smeek dan, als flavin.
Wilt gy haar sterven doen, die voor uw kniën geboogen,
U, haaren Vader bid, met traanen in haare oogen;
Die angstig, afgemat, door zo veel zwaarigheên,
By u haar toevlucht neemt, voor 't laaft, by u alleen?
Hoe! zoud gy 't leeven my, door duizend doôn, berooven,
Myn zoons me ontrukkende, eer ik sterf? wie kan 't ge-
looven!

Hoe! zoud gy van myn hart hen fcheuren, van dat hart,
Waar onder, dat ik hen gedraagen heb met smart?
Laat, laat dat waardig krooft, die koninglyke spruiten,
Voor hunne moeder, eens uw vorst'lyk hart ontsluiten
Tot mededoogen; toon, door uw gezag, aan deaard,
ô Vorst! dat my, om hen, het leeven is gespaard.

KONING.

Wil met uw droeve klagt myn ziel niet meer bestryden:
Ik kan, ik zeg 't noch eens, ik kan u niet bevryden;
Want, schoon ik Koning ben, ja alles hier vermag,
Ik heb in deze zaak stechts een bepaald gezag.

Tegens Alvaro en Celio.

't Zien van haar dood zou my op nieuws tot droefheid
'k Moet gaan; gy, blyft. (strekken.)

AGNES.

Helaas! myn Heer, zult gy vertrekken,
En laten me in myn nood, verzeld met myn geweên,
By twee ontmenschte, zo verwoed, zo wreed, alleen?
Myn kinderen, myn troost, myn zoonen, ach! komt nader,
Dat ik u beide omhels, en in u beide uw vader,

Out-

Ontfang myn laafte kus. Alfonsus, wii niet gaan.
 Blyf, Dionis, ei! blyf; zie my, voor 't laafte, eens aan;
 Myn ziel, fchoon zy, om u, van droefheid fchynt te
 breeken,

Voorzegt my noch iets goeds. Gy, Zoons, gy zult noch
 wreeken

Uw's moeders bitt're dood; doch zo, dat Portugal,
 Ja 't gantsch Heelal dit, met afgryzen, hooren zal!

En gy, myn Pedro, gy; waar zyt gy, myn beminde?
 Hoe heb ik u voorzegt, 't geen ik te laat bevinde!

Is 't moog'lyk dan, dat ik, in 't uiterfte ongeluk,
 Uw byzyn missen moet, tot meerd'ring van myn druk!

Dat ik u noch eens zag, ik zou myn ramp vergeeten.
 Myn Bruidegom! myn trooft! kost ik u laaten weeten

In welk een diep gevaar, uw droevebruid, uw vrouw,
 Uw Agnes was, helaas! 'k vond licht'nis in myn rouw.

ALVARO. (ken.

Komt, Prinsen, gaat met my: het hart fchynt my te bree-
 Had ik dit vonnis, ach! niet hoeven uit te fpreken!

Want nu zy 't leeven derft, ga ik al ftervend' heen;
 Terwyl ik, met haar zoons, haar ongeluk beween.

Z E S D E T O O N E E L.

AGNES, ALVARO, CELIO.

AGNES.

KAn dan, ontmenfchte, kan geen weenen, klaagen,
 kermen,

Geen moederlyke zucht u brengen tot erbermen?
 Wel aan, ik daag u dan voor 't opperfte gerecht,

Om, op een andre wys, deez' zaak te zien beflecht.
 Hoe zult gy zidd'ren! hoe uw wreedheid u berouwen,

Als gy de onnozelheid van Agnes zult aanfchouwen!
 O ja! daar wacht ik u; uw tyd is reeds naby:

Daar zal men vonniffen, uw vonnis over my.

Einde van bet vierde Bedryf.

DE GEKROONDE
VYFDE BEDRYF.
EERSTE TOONEEL.

V PEDRO, *alleen.*
Ermoeid, en afgemat, verzeld van zwaare zorgen,
Ben ik ter plaats geraakt, alwaar de friffche morgen
Het verfch gebloemt bedaaugt, 't geen hier de lente geeft,
Op welkers komft het al, als nieuw herbooren, leeft.
Ik zal dan hier met fmart, bekommert van gedachten,
Het voorwerp van myn vreugd, myn lief, myn vrouw,
verwachten,

In fchaduw van 't geboomt, dat onze min getuigt,
En, met een zoet geruifch, zo vaak heeft toegejuicht.
Maar, hoe! wat 's dit? ik ben dus verre reeds gekomen,
En niemant, naar my dunkt, heeft myne komft vernomen,

Daar, men zo groot een vreugd, zo dra ik hier verfcheen,
Myn vrouw en kinderen my kwamen tegen treên.
Hier plegen wy elkaâr voor de eerftemaal te ontmoeten;
Hier kwam my myn godin, hier my myn zoons be-
groeten;

Hier fprak zy my eerft aan; hier voegde ik me aan haar zy;
Hier gaf ik de eerfte kus aan haar, en zy aan my.
Myn Agnes, Violante, en Britto! wat zal 't weezen?
My antwoord niemand! ik begin op nieuws te vreezen:
Myn ziel, hier door ontroerd, voorzegt my niets, dan
kwaad.

Maar, hoe! wie zie ik gints, in treurig rougewaad?

TWEEDE TOONEEL.

PEDRO, CONDESTABELE en NUNJO in rougewaad.

W CONDESTABELE.
At raad in dezen nood? ô droevige ongelukken!
NUNJO.

Daar is de Prins, ik beef.

CONDESTABELE.

Myn hart breekt my aan stukken!
Myn stem is heefsch, myn tong belemmert! welk een slag!

PEDRO.

Wat is 'er?

CONDESTABELE.

Nunjo, spreek.

NUNJO.

Spreek gy.

CONDESTABELE.

Hoe durf ik? ach!

PEDRO.

Wat mag dit zyn? spreek op; myn boezem word bestreeden
Met angst; men help my uit deez' twyffelmoedigheden.

CONDESTABELE.

Heer Koning! ach! myn Heer, laat ons, in dezen nood,
Uw voeten kussen!

PEDRO.

Hoe! is dan myn Vader dood?

CONDESTABELE.

O ja! myn Heer, deez' Vorst, zo groot, zo hoog verheven,
Heeft, in ons aller oog, terstond den geest gegeven.

PEDRO.

Waar sturf hy, op wat plaats?

CONDESTABELE.

Niet verre hier van daan:

De Vorst, die hier omtrent ter jagt was uitgegaan,
Heeft, om te rusten, van vermoeidheid aangedreeven,
Zich naar den Lusthof, Heer, van Celio begeeven,
Alwaar hy, onverwacht, door een te wreed geval,
't Geen eeuwig 't gausche ryk, met my, betreuren zal,
Ons allen is ontrukkt. Ik zag, ik zag hem sterven;
En meende, op dit gezigt, meê 't levenslicht te derven;
Doch, schoon ik levenloos hem klaar zag voor myn oog,
Ik beelde my noch in, dat ik my zelf bedroog.

PEDRO.

Schoon, op deez' droeve maar, myn hart van rouw moest
scheuren;

Ja, schoon ik dit verlies schier eeuwig moest betreuren,
 Ik vond nochtans zeer licht vertroosting in myn pyn,
 Had ik, wanneer hy sturf, slechts by hem kunnen zyn.
 Doch nu het niet, naar 't schynt, den hemel kost behaagen,
 Dat ik in 't uiterste, myn pligt hem op kwam draagen;
 Zal ik betoonen, dat zyn dood, onze aller smart,
 My in het allerdiepst getroffen heeft aan 't hart.
 Ik zal hem in zyn graf, met myne traanen, leiden,
 En zulk een uitvaard, aan zyn koud gebeend, bereiden,
 Dat onzer aller druk daar in uitmuntten zal,
 Met recht beklagende 't verlies van Portugal.
 En, wyl myn schoone bruid, myn Agnes zal verlangen,
 Om, na myn vaders dood, my in haar arm te ontfangen,
 Begeer ik, op dat eens haar liefde zy geloond,
 Dat zy in Portugal, met my, zal zyn gekroond.
 Zo leven we gerust, vol glorie, met malkand'ren,
 Zo zal, in blydschap, eens haar droevig leed verand'ren;
 Zo keer 't verdriet in heil, het onluk in geluk,
 Het klaagen in gejuich; en in geneugt de druk:
 Zo zal ik, eindelyk, na zo veel zielsverdrieten,
 Myn wensch, zo lang gehoopt, zo lang outbeert, genieten;
 Myn hart springt op van vreugd, en tracht naar dit genot.
 Men roep haar.

CONDESTABELE.

Wreed geval!

NUNJO.

O al te bitter lot!

PEDRO.

Wil, Nunjo, wil haar niet van een geluk berooven,
 Waar van ik zelve naauw de waarheid kan gelooven.
 Ga, roep haar, roep terstond myn schoone koningin;
 'k Zal haar opofferen myn kroon, gelyk myn min,
 Tot troost van haar verdriet; en 't geen zy heeft geleden.

CONDESTABELE.

Weet dat Alvaro, Heer, ik weet niet om wat reden,
 Zich naar Castiliën begeeven heeft, verzeld
 Van Celio alleen.

PE-

PEDRO.

Gewis zyn zy ontsteld,

Door deez' verandering. Men doe hen wederkeeren:
Want, schoon zy tegen my misdeeden, 'k zal hun leeren,
En doen hun beiden, met de heele waereld zien,
Hoe zeer barmhartigheid, dit harte kan gebiën.
'k Zal, voor de voeten van myn Agnes, hun vergeeven,
Al 't geen zy tegen haar, en myn geluk misdreeven.

NUNJO.

„ Rampzalig lot!

CONDESTABELE.

„ Men ga; want zo hy 't word gewaar,
„ Loopt niet alleen zyn kroon, maar leeven zelfs gevaar.

D E R D E T O O N N E E L.

PEDRO *alleen.*

DEn hemel zy gedankt, ô waardigste aller vrouwen!
Dat ik u dezen dag zal, als de myne, aanschouwen,
Dat gy, na zo veel smart te draagen met geduld,
In 't eind, myn vaders troon, met my beklimmen zult.
Ach! Agnes! schoone vrouw, myn lief, wat vreug-
delstraalen

Zult ge, in myn koningryk, op u zien nederdaalen,
Als yder, vergenoegd, om uw geluk verheugd,
Op 't prachtigst' vieren zal deez' blyde huw'lyks vreugd!
Gy zult, in 't openbaar, als koningin, bekleeden
De zyde van uw man; gy zult, vol prachtigheden,
In 't purperkleed, gekroond, in volle glans, gelyk
De goude middagzon, nu flikk'ren door myn ryk.
Maar, ach! waar mag myn bruid, myn vreugd, zo lang
vertoeven?

Kan dan myn afzyn, dus myn blyde ziel bedroeven?
Komt noch myn Agnes niet? wel aan, myn ziel, wel
aan,

Ik zal, nu zy niet komt, dan zelve by haar gaan.

Ik kan niet meer! ô ja, ik zal haar gaan ontmoeten,

En werpen, vergenoegd, myn blydschap voor haar
voeten;

Hoewel ik vrees, dat zy, verwonnen in 't gemoed,
Door vreugd vervallen zal in nieuwe tegenspoed.

Maar, zacht! wat droeve stem, klinkt my van verre in
de ooren!

Binnen word gezongen.

Hou, droeve stem, hou op! gy komt myn vreugd ver-
stooren,

En hebt me op nieuws in vrees en achterdocht gebragt.

Ik vrees voor onheil; ach! hou op! ik bid u, wacht!

*Pedro wil binnen gaan, maar word van Blanka
wederhouden.*

VIERDE TOONEEL.

PEDRO, BLANKA, ELVIRE.

BLANKA.

Vertoef, myn Heer, vertoef, ik zal u zelf verklaaren,
't Geen u, tot myne smart, terstond is wedervaaren;

Ik zal u zeggen, wat die stem gezongen heeft,

't Geen wis uw droeve ziel meer stof tot droefheid geeft.

'k Ben gift'ren met den vorst, die door de dood verslagen,

Tot onzer aller leed, zyn ziel heeft opgedraagen

Aan 't hoog gestarnt, daar hy gewenschte rust geniet,

Schoon 't gantsche ryk daar van ontrufft is door verdriet,

Ter jagt geweest, myn Heer, in schaduw dezer boomen,

Ben ik op eenen hof, niet verr' van hier, gekomen,

Daar, 't heerelykste licht, dat ooit op 'taardryk schein,

Daar al 't bekoorelykste, is uitgebluft, in een.

* Heb daar een schoone bloem, der bloemen roem, ge-
vonden,

Maar al te wreed, myn Heer, vertrap, verslenft, ver-
flonden,

Vermids een felle slag, op een te wreeden wys,

Haar ryke glans, vol vuur, verkeerd heeft in koud ys.

Weet, dat Alvaro, Vorst, wie moet dit niet beklaagen!

Het

Het wonder der natuur de waereld heeft ontdraagen;
 Dat wonder der natuur is, door het zwaard, ik gruuw!
 Ter neêrgeveld, 't geen zelf voor dezen slag was schuuw.
 'k Zag toen, myn Heer, ik zag koraalen beeken vloeijen,
 Ik zag dat purper nat den witten hals besproeijen,
 Dien hals, dien schoone hals! die door dit nat, zo 't
 scheen,

Veranderd was, door kunst, in gloeiend marmersteen,
 'k Behoef u uwen ramp, niet verder te openbaaren;
 'k Denk, gy verstaat my licht, of moet ik meer verklaren,
 Wel aan, bemerk dan, Vorst, uit myn onsteltenis,
 Dat deze, ik beef van schrik, uw bruid, uw Agnes is;
 Zy is het, ja myn Heer, zy is het; zonder schroomen,
 Trad zy de dood te moed. Ik heb haar bloed zien stroom-
 men,

Helaas! zy is niet meer.

PEDRO bezwymt.

De hemel my behoê!

BLANKA.

Hy zwymt, ach! edelliên, ach! helpt den vorst! schiet toe.

V T F D E T O O N E E L.

PEDRO, BLANKA, CONDESTABELE. *Gevolg.*

CONDESTABELE.

W At wil haar Hoogheid?

BLANKA.

Ach! ik kan byna niet spreken!

De Vorst is schielyk van een diepe rouw bezweeken.

Ach! help, indien 't kan zyn, hem haastig uit deez' nood,

Eer dat dit schichtig kwaad gevolgt word van de dood.

En ik, verschrikt, door 't geen ik Agnes zag gebeuren,

Zal steeds haar wreede dood, en myn geval betreuren.

'k Vertrek, vol hartenleed, en liefde te gelyk,

Van dit rampzalige, weer naar myn broeders ryk.

DE GEKROONDE
ZESDE TOONEEL.

PEDRO, CODESTABELE. *Gevolg.*

CONDESTABELE.

MYn Vorst, myn Koning! ei! myn Heer, wil u ver-
winnen,

Ach! laat de droefheid niet benev'len uwe zinnen.

En, schoon u is ontrooft uw bruid, berooft ons niet

Van onze Koning, Vorst, in 't uiterste verdriet.

Herstel, en wreek u zelf; laat uwe haaters voelen

Hann' straf, en uwe wraak. Wil dan uw gramfchap
koelen,

In dezer schelmen bloed. Laat, laat aan yder zien,

Dat uw grootmoedigheid uw liefde kan gebiën.

PEDRO. *bekomende.*

Legt dan, o pyn! myn troost, myn welbehaagen,

Myn eenigste geneucht,

In 't bloeijen van haar jeugt,

Legt Agnes dan, die schoone bloem, verflaagen?

Myn heil, myn vreugd, myn lust,

Ach! heeft uw levenszon dan uitgescheenen?

Waar is dat licht, dat held're licht, verdweenen?

Helaas! 't is uitgebluft.

Wie bragt myn bruid, myn waarde bruid, om 't leeven?

Is 't niet myn Vader? neen!

't Is, 't is myn min alleen;

Ik zelf heb 't zwaard, hy maar den slag gegeeven;

Ik, ik heb haar berooft

Van 't levenslicht; o ja! ik deed haar sterven;

Dat licht, nu, 't geen ik zelf haar glans deed derven,

Helaas! is uitgedooft.

Wie dorst deez' Rooz' van haare steel afplukken?

Waar is die wreede hand,

Die my myn waardste pand,

Myn levenslust, myn Agnes, dorst ontrukken?

Wie

Wie kost haar slaan ter neêr?

Dien, van dien slag, het hart niet zelf moest breeken?

Doch gy, myn ziel, wel aan, wil, wil haar wreeken.

Helaas! zy leeft niet meêr.

Zy leeft niet meêr? ô wreede zielsverdrieten!

O ja, zy is reeds dood,

En gy, in deezen nood,

Kund gy geruft het leeven noch genieten?

't Is billyk, dat gy sterft.

Toon u, om dit verlies, dan niet verbolgen;

Neen, volg haar na; schoon 't ligt, 't geen gy moest volgen,

Helaas! haar luister derft.

Myn hart, myn lief, is aan uw hart verbonden;

Waar heen dan zonder my?

Gun dat ik met u ly:

Uw leed, is 't myn', uw wonden, zyn myn' wonden,

Zyt, zyt dan niet gestoord,

Dat ik u off'ren kom dit treurig harte;

't Is tyd, uw levenslamp, na zo veel smarte,

Helaas! is wreed gesmoord!

CONDESTABELE.

Waar gaat gy heen, myn Heer?

PEDRO.

Naar myne zielsvoogdesse,

Myn schoone gemalin, myn trouwe minnarsse,

Ik zal, ik zal noch eens betuigen myne min,

Haar kiezen tot myn vrouw, en tot uw koningin.

O ja, myn bruid! ik zal om uwe min te loonen,

U, mogt het anders zyn! na uwe dood zelfs kroonen.

CONDESTABELE.

Word niet mistrooltig, Vorst, bedenk dat deze daad,

Voor u, en ons geluk, kan baaren grooter kwaad.

PEDRO.

Zwyg, bid ik, stoor my niet, ik wenschte voor myn sterven,

Myn

Myn Agnes noch te zien; laat my deez' gunst verwerven:
 Noch eenmaal moet ik zien dat hemelsche gezigt, (licht:
 't Geen, door haar held're glans, myn oog steeds heeft ver-
 Nocheens moet ik dat beeld, 't geen ik niet kost beschermen
 Voor 's Konings d'winglandy, omhelzen met myn armen.
 Die mond, die schoone mond, wel eer myn vreugd, myn
 lust,

Moet voor het laaft van my noch eenmaal zyn gekust;
 Noch eenmaal zyn gedrukt! 't is waar, op haare lippen,
 Zal, zonder twyffel, my myn droeve ziel ontslippen;
 Doch dit 's myn wensch; myn ziel verlies ik, zonder pyn,
 Nu zy met Agnes ziel niet mag verëenigt zyn.
 En, schoon ik wilde, ik kan onmoog'lyk langer leeven;
 Want, door haar bitt're dood, is 't licht my lang begeeven;
 Geen wonder is het dan, dat ik dit lot verkies,
 Nu ik in haar myn hoop, myn troost, ja, 't licht verlies.
 De dood is nu alleen myn eenigste verlangen.

ZEVENDE TOONEEL.

PEDRO, CONDESTABELE, NUNJO, *Gevolg.*

STel u gerust, myn Heer, de schelmen zyn gevangen.
 NUNJO.

Waar zyn zy, Nunjo?

NUNJO.

Heer, zy zyn in onze magt,
 En reeds, op uw bevel, hier in het hof gebragt.
 Indien 't den Vorst behaagd, zy zullen hier verschynen.

PEDRO.

Hoewel dit eenigfints verminderd myne pynen,
 'k Wil echter hen niet zien; neen, Nunjo, neen! ik gruuw,
 Op 't hooren van hun naam, 'k ben voor die monsters
 schuuw.

CONDESTABELE.

Zyn majeste't wil dan hun vonnis ons verschaffen,
 Op welk een wys men zal deez' twee ontmenschte straf-
 fen. Denk

Denk op geen zuchten, Vorst, maar denk op uwe wraak.

P E D R O.

Zou ik niet zuchten, hoe! daar 't eenigste vermaak
My is ontrukkt, daar ik myn lief, myn uitverkooren,
Het voorwerp van myn vreugd, myn wellust heb ver-
looren?

Daar ik haar byzyn, my zo waard altyd, zo zoet,
Zo onverwacht, helaas! zo schielyk derven moet?
O neen! dit kan niet zyn, ik zal, door myne traanen,
Door myne zuchten heen, den weg tot wraak zelf baa-
nen;

Zy zullen dezen dag noch zien, in dezen nood,
Hoe my ter harte gaat myn wraak, en Agnes dood.
Ach! mogten zy, myn lief, in uw gezigt, gevoelen,
De hitte van myn wraak! ach! mogtge, als ik, verkoelen
Uw gramschap in hun bloed, het zou my, in myn pyn,
Zeer aangenaam, myn bruid, ten minsten troost'lyk zyn.
'k Wil dat men hun, tot loon van deze gruwelstukken,
Hun wreede harten fluks ten boezem uit zal rukken;
En, tot noch grooter straf, indien dit kan geschiên,
Dat zy al stervend zelf, hun eige harten zien:
Dan zal men, eer geheel de koude leên verslappen,
Den romp, van lid tot lid, aan duizend stukken kappen.
Zo word, in 't eind het vuur van myne wraak gebluft,
Zo vind ik myn gemoed hier in, voor 't minst, geruft.
Laat ons nu Agnes zien.

C O N D E S T A B E L E.

Myn Heer, tracht voor te komen,
Dit schadelyk besluit, wil uwe drift betoomen:
Gy waagt te veel, myn Vorst, gy waagt uw kroon, & ja!
Uw leeven waagt gy zelf: 'k bid, zie uw bruid hier na.

P E D R O.

Waar toe voor myne dood, voor meerder ramp te duch-
ten?

Onnoodig is deez' zorg, deez' vrees; myn ongenuchten
Zyn in den hoogsten top; zy kunnen hooger niet.

Ik ben gebragt helaas! in 't uiterste verdriet.

C O N -

Zy is ontdekt, myn Heer,

*Agnes Lyk word vertoond op een Praalbedde, omringt
van ALFONSUS, DIONIZIUS, VIOLANTE,
BRITTO, en fchreijende Huisgenooten.*

PEDRO.

Juweel van alle vrouwen,
Dacht ik, in dezen staat, u weder aan te fchouwen!
Dacht ik dus weêr te zien, dien mond, dat fchoon ge-
zigt,

In glans, den glans gelyk, van 't helder zonnelycht.
Is 't moog'lyk! dat ooit mensch zo wreed kost zyn van
harte,

Zo onmedoogend, zo verwoed, die, tot myn smarte,
Op zulk een wreede wys, een bloem, zo verfch, zo teêr,
In 't midden van haar bloei, zou durven vellen neêr?
Is 't moog'lyk? kan het zyn? helaas! dat hy het leeven
U heeft ontrukkt, hy, die my 't leeven heeft gegeven!
Ach! had ik nooit het licht, 't geen ik geniet, gezien!
Want had ik nooit geleest, gy leefde noch miſſchien;
Ten minſte, had ik nooit uw bloed dus zien vergieten.
Wat zie ik? ach! helaas! ik zie twee ſtroomen vlieten,
Langs haare boezem neêr? ik zie haar hals beſpat
Met varſch geronnen bloed! hoewel dit purper nat,
Geſtremt op 't blank albaſt, verandert ſchynt in roozen,
Die, gloeiende op dit wit, met meerder luifter bloezen.
Ach! had ik in myn magt te ſtuiten dezen vloed,
Of mogt ik zien dit bloed, vermengeld met myn bloed.
O lieve mond! ô hand! ô netgevormde leden!

Waar is, waar is uw glans, waar uw bevalligheden?
Of is deez' ſchoone vrouw, dit beeld, 't geen ik verkoor,
Verandert in albaſt, hervormt in wit yvoor?

Gy moet om my, 't is waar, om my het leeven derven,
Doch ik, om dat gy ſterft, myn lief, moet mede ſterven;
Ik wil niet leeven, neen! onnoodig is 't geleest,
Dewyl myn zon, myn licht, my reeds begeeven heeft.

Ga,

Ga, Nunjo, haal de kroon, die zy, na lang verlangen,
 Wanneer zy wierd myn bruid, heeft van myn hand ont-
 fangen;
 Die kroon, die ik haar gaf, op hoop dat zy, met my,
 Geruſt regeeren zou in deze heerſchappy.

ACHTSTE TOONEEL.

PEDRO, CONDESTABELE. *Gevolg.*

GY zult haar mid'lerwyl een prachtig graf bereiden,
 Haar afgestorv'ne leên na Alkobassa leiden!
 Ja, zestien mylen weegs, vereeren 't droevig, lyk
 Met blaakend fakkellicht, 't gestarnt in glans gelyk.
 En, schoon deez' naare weg, de droevigſte aller wegen,
 Was zestien duizend myl van Portugal gelegen,
 Ik zou het zelve doen, tot eer van zulk een vrouw:
 Dus zou, uit yder toorts, uitblinken myne rouw.

NEGENDE TOONEEL.

PEDRO, NUNJO, ALFONSUS, DIONI-
 ZIUS. *Gevolg.*

NUNJO,

Hier is de goude kroon.

PEDRO *tegens Alfonsus en Dionizius.*

Komt hier en ziet, myn zoonen,
 Uw moeder, na haar dood, van uwen vader kroonen;
 Op dat ze daal, gelyk een koningin, in 't graf,
 En gy gewettigd word tot myne ſcepterſtraf.

ALFONSUS.

Helaas!

PEDRO.

Geef my de kroon. Myn Bruid, myn welbehaagen,
 'k Dacht, op een and're wys, deez' kroon u op te draagen;
 Doch nu gy levende niet koſt, tot myne pyn,
 Zult gy, na uw dood, gekroond hier mede zyn.

Wel

137 742
80 DE GEKROONDE NA HAAR DOOD.

Wel aan, elk toon zyn pligt: treed, treed dan toe, gy Heeren,

En kust de albast hand myns bruids, dit 's myn begeeren;

Ik, ik zal, mid'lerwyl haar zelve tot myn bruid,

En uwe koningin, met vreugde, roepen uit:

Hoor, Portugal, hoor toe! dit is myn uitverkoren;

Dit 's Agnes, u van my, tot koningin beschooren;

Dis 's Agnes, die, na ze is gerukt uit 's waerelds schoot,

Word waard geacht gekroond te worden na haar dood.

TIENDE TOONEEL.

PEDRO, CONDESTABELE, NUNJO, *Gevolg.*

CONDESTABELE.

DE wraak is uitgevoerd, de schelmen omgekomen,
Men heeft op uw bevel, hun 't leeven straks beno-
men.

De Infante is, met haar vloot, vol schrik, heel onverwacht,

Van hier gezeild, zy schein uw koninglyke magt

Te vreezen, en voor haar noch grooten ramp te duchten.

PEDRO.

Die wreede is oorzaak van myn leed en ongenuchten.

Dek, met eerbiedigheid deez' koude albast leên;

Terwyl ik Agnes dood, en myn verdriet beweên.

Ach! Agnes, al myn vreugd is my met u begeeven!

Nu my uw licht ontbreekt, haat ik, helaas! het leeven.

Volg, volg haar dan, myn ziel, gevoel met haar een

pyn,

Laat haare smart, myn smart, haar dood de myne zyn!

Einde van het vyfde, of laatste Bedryf.

87

15

t.
d.

3
9-

t,

l.

l.
n

!

